

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2^αν ΣΕΛ.

Γεγονότα και σχολία

«Εγεννήθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ ἐν πόλει Δαυὶδ»

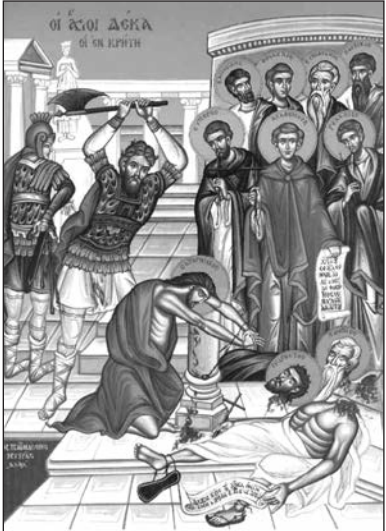
«Ο ΛΟΓΟΣ σάρς ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ιωάν.1,14). Αυτό είναι τὸ πλέον ἐλπιδοφόρο μήνυμα τῆς ἀνθρώπινης ιστορίας. Είναι τὸ μέγιστο γεγονός τῆς ιστορίας, τὸ ὁποῖο χωρίζει τὴν ἱστορία στὰ δύο, στὴν πρὸ Χριστοῦ καὶ μετὰ Χριστόν εποχή. Ὁ Θεὸς ἔγινε ἄνθρωπος, γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος Θεός, κατὰ τὸν Μ. Ἀθανάσιο. «Ἰδὼν ὁ Κτίστης ἀλλόμενον τὸν ἄνθρωπον χερσὶν ἐν ἑτοίμῃσε, κλίνας οὐρανοῦς κατέρχεται· τοῦτο δὲ ἐκ Παρθένου θείας ἀγνῆς ὅλον οὐσιοῦται ἀληθεῖα σαρκωθείς», κατὰ τὸν ἱερό ὑμνογράφο τῶν Χριστουγέννων. Οἱ ἀκένωτοι οἰκίημοι τοῦ Θεοῦ δὲν ἀντεχαν ἄλλο νὰ βλέπουν τὸ εὐγενέστερο πλάσμα Του νὰ γάινεται καὶ ν' αὐτὸ ἀποφασίζει νὰ τὸ σώσει Ἐκεῖνος. Ἀποστέλλει τὸν Υἱό Του τὸν μονογενὴ νὰ σώσῃ τὸ ἀνθρώπινο γένος. «Ἐν τοῦτῳ ἐφανερώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμῖν, ὅπι τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενὴ ἀπέσταλκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν κόσμον, ἵνα ἱσώμεν δι' αὐτοῦ» (Α' Ιωάν. 4, 9) μαρτυρεῖ ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης καὶ συμπληρώνει ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν: «τοῦ ἰδιοῦ υἱοῦ οὗο ἔφεριστο, ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν» (Ρωμ.8,32). Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο ὑπῆρξε τόσο μεγάλη ὥστε Τὸν ὡδήγησε νὰ ἀνατρέ-

ψει κάθε ὑπερφυσικό καὶ φυσικό νόμο. Ὁ ἄναρχος καὶ ἄπειρος Θεὸς καταδέχεται νὰ εἰσέρθῃ καὶ νὰ περιοριθεῖ στὸ χωρὸ καὶ τὸν χρόνο, γιὰ νὰ ἀπελευθερώσῃ τὸν πεπιτωκότα ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν ἔξουσία τοῦ διαβόλου, τῆ δουλεία τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ κράτος τοῦ θανάτου. Βεβαίως ἡ ἐν Χριστῷ ἀπολύτρωση εἶναι δυνατή. Δὲ σώζονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, παρὰ μόνον «ὁ πιστεῦσας εἰς αὐτόν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχει ζωὴν αἰώνιον» (Ιωάν. 3, 15). Δὲν ὑπάρχει ἄλλος σωτήρας καὶ λυτρωτὴς παρὰ μονάχῃ ὁ Ἐνανθρωπήσας Θεὸς ἡμῶν. Σήμερα δυστυχῶς, στὴν ἐποχὴ τῆς μεγάλης ἀποστασίας, ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος προσπαθεῖ νὰ θέσῃ τὸ Σωτῆρα Χριστὸ στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς του, ἀναζητώντας σωτηρία σὲ ἄλλοιτους «θεοὺς». Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ τραγῳδία του. Αντίθετα ὅσοι, μέσα στὴν ἁμαρτωλότητά μας, ἐπιζητοῦμε τὴ σωτηρίας μας στὸν δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντα Θεὸ Λόγο, ἔχουμε τὴν υπέρτατη εὐλογία νὰ γινώμαστε κοινωνοὶ τῆς θείας χάριτος καὶ νὰ ἔχουμε τὴν ἐλπίδα εἰς Ἄριστῷ σωτηρίας μας. Ἀγαπῶι μας ἀναγνώστες, σὺς εὐχόμαστε καλὰ καὶ εὐλογημένα Χριστούγεννα! Καλὸ Ἅγιο Δωδεκάημερο!

ΘΡΕΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΣΤΙΣ 23 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμη τῶν ἁγίων δέκα μαρτύρων τῶν ἐν Κρήτῃ μαρτυρησάντων. Οἱ ἅγιοι δέκα μάρτυρες ἔζησαν στοὺς χρόνους τοῦ ρωμαίου αυτοκράτορα Δεκίου καὶ κατὰγονταν ἀπὸ διάφορες πόλεις καὶ χωριά τῆς νήσου Κρήτης. Λόγω ὁμως τῆς πίστης τους στὸν Χριστὸ παραδόθηκαν ἀπὸ τοὺς ἔλληνες στὸν εἰδωλολάτρη ἀρχοντὰ τῆς Κρήτης. Αὐτὸς διέταξε τὸν δῆμιον νὰ τοὺς περιφέρει στοὺς βωμοὺς καὶ στὰ εἰδωλα μὲ σκοπὸ νὰ προσφέρουν θυσιά στὰ ἄμυχα ἑθόνα εἰδωλῶς νὰ τοὺς τιμωρῇ μὲ διαφόρους τρόπους. Ἐταὶ οἱ ἅγιοι

Περὶ ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἀναλύνονται σὲ ἀκολασίες καὶ ἀσέλγειες, δεικνυνόντας τοὺς ὡς ἀσφαλὴ δρόμο ἀποφυγῆς τῆς πορνείας, τὸν εὐλογημένο Γάμο. Προσπαθεῖ νὰ τοὺς πείσῃ ὅπι ὑπάρχει ἡ λύση στὸ πρόβλημά τῆς “σάρκας” καὶ ὅπι ὁ διπλὸς σκοπὸς τοῦ Γάμου εἶναι ἡ τεκνογία ἀφενὸς καὶ ἀφετέρου, ὅπι αὐτὸς συνιστᾷ φάρμακο περισσότερο καὶ ἀντιδόση γιὰ τὴν ἀκράσια καὶ ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου νὰ δαμάσῃ τὴν φύση καὶ ἐρωτικὴ του ὁρμὴ καὶ διδάσῃ. Προκειμένου ὅπλ. νὰ τοὺς παροτρύνει παιδαγωγικῶ τῶ τρόπῳ νὰ ἀποφύγουν τὴν θανάσιμα ὀλέθρια ἁμαρτία τῆς πορνείας, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ τοὺς παρακινήσει συνάμῃ νὰ δοῦν καὶ νὰ θέσουν τὸ ζήτημα αὐτὸ σὲ μία ὀρθὴ πνευματικὰ βάση, τονίζει πρὸς στιγμὴ περισσότερον τὸν σκοπὸ τοῦ Γάμου ποὺ ἀναφέρεται στὴ χαλιναγωγίση τοῦ ἐρωτικοῦ πάθους, χωρὶς νὰ ἐπιμένει στὸν σκοπὸ τῆς τεκνογονίας, ἀποβλέποντας σὸ νὰ τοὺς δελάσει πνευματικὰ, μὲ ἄπλωτο στόχῳ νὰ ἀποκοτῶν ἀπὸ τὰ ἰοχρῆμα δεσμὰ τῆς πορνείας καὶ νὰ στραφῶν στὸ Γάμο ὅχι ἀπλῶς ὡς ὑπόχρεοι διαίτησης τῆς ἀνθρωπότητας, ἡ ὁποία ἄλλωστε ἀντικειμενικὰ δὲν χρῆζει καὶ τέτοιο, προκειμένου νὰ ἐπιτελέσουν ἓνα ἔργο παιδοποιήσεως-διαίτησης ποὺ ἴσως θεωροῦν μακράν καὶ ἔξω ἀπὸ αὐτοὺς ἢ καὶ περὶ το ἀκόμῃ, ἀλλὰ γιὰ δικὸ τους συμφέρον καὶ προσωπικὸ πνευματικὸ τοῦς κέρδος.

Γιὰ νὰ γίνῃ πληρέστερα κατανοητὴ ἡ θέση τοῦ Ἁγίου Χρυσόστομου καὶ νὰ καταδειχθεῖ ἡ πραγματικὴ ἔννοια τῶν λεγομένων του ἀναφορικὰ μὲ τὸν Γάμο καὶ τὴν τεκνογία καθὼς καὶ μὲ τὰ ὅσα σχετικὰ ἀναφέρει σὲ καμὶ περιπτώσει δὲν συνιστοῦν ἐλευθεριάζουσες ἀπόψεις, παραθετοῦμε ἓνα ἀπόσπασμα τοῦ ἰδιοῦ Πατρὸς ποὺ ὑπερβαίνει γιὰ τὸν πραγματικὸ χαρακτῆρα ποὺ δίδει τὸν Γάμο καὶ τὴν ἡθὸν τοῦ συνδέεται ἅμσα μὲ Αὐτὸν καθὼς καὶ μὲ τὸ “ὑπερ τοῦ σθέσις τὴν τῆς φύσεως πύρριον” ποὺ ἀνέφερε ὡς προτεραιότητὰς προηγούμενως, γιὰ τὴ σύναψη τοῦ Γάμου: “Ὅρα πόσῃν ἀκρίβειαν ἐπέειν ὁ Ἀπόστολος, ἵνα ἡ σαρκὶν τὸν γάμον νομίσις εἴη”. Ὡ τῆς τυφλότητος! ὡ τῆς ἀνοσία! τίς οὐκ ἀν παθήσει τὸν σφάστρον καὶ ἀκάματον γάμον; τὴν ἀγνὴν κοίτην, τὴν ἀσπίλον πασάδα; τὴν ἀμόλυντον λοχεῖαν; τὴν ἀθάνατον συνάφειαν; τὴν ἀπαθὴ τέκνογονίαν; τὴν ἀπένθητον φιλανδρίαν;.....”[39]. Ἐπομένως, δὲ πρέπει νὰ δεχθώμεθ ἡ ὅπι ὑποπίπτει σὲ ἰοχρῆς ἀνθρώπους ὁ ἱερός Πατὴρ ἡ ὅπι τὰ ὅσα “προοδειπκᾷ” φαίνεται ἐκ πρώτης ὀψεως νὰ λεί ἀρχικά γιὰ τὸν Γάμο, νὰ ἔχουν βαθεύτην ἔννοια καὶ στοχευμένο ἐπιχειρηματολογικὸ σκοπὸ καὶ σημασία.

Ἅποιοι δὲν θέλουν καὶ δὲν ἐπιθυμοῦν, ἐθελουφλῶντας νὰ δοῦν τὴν παραπάνω πραγματικὴ καθέαυτ ἔννοια τῶν λεγομένων τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου καὶ ὀχυρῶνται πῖσας ἀπὸ πρῶχειρες ἐπιφανειακῆς προσεγγίσεως καὶ εὐρηγίσεως, ἐς γνυρίζουν καὶ ὅς πληροφορηθῶντες τὸμῶντον, ὅπι τὸ ὅλο-στάσις τῆς φιλοφυσητικῆς τοὺς φερέτρως, γέμει ἀπὸ τοιακόμενα καὶ ἀνευ ἀιχμῆς βέλῃ, μεσθὶ ἀπενεργοποιημένων καὶ ληγμένων ἀσφαριῶν καὶ ἀχρηστῶν πυρομαχικῶν, παρωχημένων ἐτοχῶν, ξεπερασμένης καὶ παντελῶς ἀποδυναμωμένης πᾶς ἐπιχειρηματολογικῆς “τεχνολογίας”. Μελετώντας κανεὶς τὸ σύνολο τῶν Ἐργῶν τοῦ ἱεροῦ Χρυσόστομου ἀλλὰ καὶ τῆς πλειονότη- τος τῶν σηματοκρίσεων καὶ Μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, δὲ διαπιστώσει ἀβίστα, ὅπι ὑφίσταται μὲ ἓνα ἰδιαιτέρα σαφὴ τρόπο μία κοινὴ πνευματικὴ γραμμὴ καὶ Ὁμοφωνία μετὰ τῶν Πατέρων ἀναφο- ρικὰ μὲ τὸ ζήτημα τῆς παιδοποιίας καὶ τῆς ἁμεσῆ ἐξα- ρτημένης ἀπὸ αὐτὴν φυγοτεκνίας, ἀλλὰ καὶ ἡ γενικότερη θεώρησις τοῦ γενετήσιου ἐνστικτοῦ, συγκλίνει μὲ ἐκπληκτικὸ τρόπο στὸ ἰδιο ἀκριβὺς πνεῦμα προσεγγί- ζον τὸν εὐαίσθητον πρᾶγματῳ αὐτῶν τομῶν τῆς ἀνθρώπινης υπάρξεως, χωρὶς νὰ ἐπιτρέπει προσεγγί- σεις ποὺ νὰ χαρίζονται στὰ πάθῃ τοῦ ἀφοροῦν στὴν ἐρωτικὴ ὁρμὴ καὶ σεξουαλικὴ “ὑπόστασις” τοῦ ἀνθρώ- που. Ἐὰν ὑπεθετικὰ πᾶντοτε ὀμῶντας, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐξέφρασε γὰς ἐλευθεριάζου- σα θέσι γιὰ τὴν τεκνογία, ὅπως αὐτὴ γιὰ παράδει- γμα ποὺ ἐπιχειροῦν σήμερα κάποιοι κακόβουλα καὶ ἀδίκως νὰ τοὺς προσάψουν καὶ νὰ τοὺς χρεώσουν, ἀκό- μῃ καὶ σὲ αὐτὴν τὴν περιπτώσει δὲν θὰ γινόταν ἀπο- δεκτὴ ἡ θέσις του αὐτῇ, ἀφοῦ ἀπδοίει μὲ τὸ καθολικὸ πνεῦμα τῶν Πατέρων ποὺ ἀπεφάνθησαν γιὰ τὰ θέμα- τα αὐτά. Βοᾷ ὁ ἴδιος ἱερός Πατὴρ σὲ ἄλλο σημεῖο, ὅπως ἄλλωστε καὶ προηγούμενως εἶπαμε, ὑπερτονί- ζοντας τὴν πολὺ σπουδαία αὐτὴ καὶ καταλυτικὴ πρ- αγματικότη, ὅς δηλ., “ὅπι ἐπιθυμοῦν τῶν σωμάτων ἐνέ- θηκε τοῖς παιδοποιήσις”[40]. Ἐὰν ἐπομένως κανεὶς ἐπι- χαιρήσῃ νὰ ἀπομονώσῃ καὶ νὰ ἐξετάσῃ ἀποκομμένα ἀπὸ τὴ συνάφειά τους καὶ κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ ὅχι ἐν συνόλῳ καὶ σφαιρικῇ, Γραφικῇ καὶ Πατερικῇ Ἐδραίῃ καὶ Χωρίῃ, τὸ πῶς πῖθάνον εἶναι, νὰ ὡδηγηθεῖ μὲ μαθημα- τικὴ ἀκρίβεια, σὲ σχιζοφρενικῆς ἐκτιμήσεως καὶ καταστά- σεις. Οφείλομε ὅπως καὶ νὰ ἔχουν τὰ πράγματα, νὰ εἰμᾶστε πάνω ἀπὸ ὅλα τίμιοι μὲ τῆς Πηγῆς τοῦ μελετο-

Ἀνακοινώσις

Τὴν περίοδῳ αὐτῇ οἱ ἀγαπητοὶ συνδρομητές μας θὰ λάβουν ἐνός τῆς ἐφημερίδος τὸ ἐντυπο τῆς ταχυτηλῆρωμῆς, στὸ ὁποῖο θὰ ἀναγράφεται τὸ ποσὸν τῆς ὀφειλῆς τους.

Ἡ ἐξόφλησις τῆς ὀφειλῆς ἀποτελεῖ ὕψιστῃς ση- μασίας οικονομικὴ βοήθεια γιὰ τὴ συνέχισι τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐφημερίδος.

Παραλῆλα θὰ λάβουν λευκὸ ἐντυπο ταχυτηλ- ρωμῆς καὶ οἱ συνδρομητές, οἱ ὁποῖοι θὰ θελή- σουν νὰ προκαταβάλουν τὴ συνδρομὴ τους γιὰ τὸ ἔτος 2017.

Τοὺς εὐχαριστοῦμε ἐκ τῶν προτέρων.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Πληροφοροῦμε τοὺς ἀγαπητοὺς μας συνδρομητάς ὅπι δύνανται νὰ καταθέσουν τὴν συνδρομὴν των ἡ ἐπίσημον καὶ τὴν ἑθνικὴν Τράπεζαν εἰς τὸ ὄνομα “Πανελληνίου Ὁρθόδοξος Ἐνωσις”. Ἀρ. λογαριασμοῦ 129/296140-7. IBAN: GR 120110290000012929 614076. Τὸ δὲ SWIFT τῆς τράπεζῆς εἶναι: (BIC) ETHNGRAA.

Ὁ Ὁ.Τ.Θ. δὲν ἐκτ. κερδοσκοπικὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ ἐξο- δὰ ἐκδόσεως τοῦ σημερινῶ ἀποκελιστικῶ καὶ μόνον εἰς τὰς συνδρομὰς σας. Βοηθήστε εἰς τὴν ἐκδοσὴν καὶ διάδο- σιν τοῦ Ὁ.Τ..

Ἐκ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ Ὁ.Τ..

ΠΟΥ ΘΑ ΣΕ ΒΡΟΥΜΕ ΙΗΣΟΥ; «Ἀπέλθετε ἕως Βηθλεὲμ καὶ εὐρήσετε Βρέφος σπαργανωμένον, κείμενον ἐν φάτνῃ... ὃς Χριστὸς Κύριος» (Λουκὰ β΄ 11)

Ἀπόψε τὴ νυχτιά, φέγγει ἐν’ ἀστέρι ἀνάσβηστο ψηλὰ στὸν οὐρανόν, ποῖος ἔξοις σάν τὴ μὴνυμα καὶ φέρει καὶ λάμπει τόσο, τόσο φωτεινὸ.

Καὶ γίνηκε τ’ ἀστέρι φωτολύχνι, βοσκοὶ καὶ Μάγοι πᾶν στὴ σιγαλιά, τὸ δρόμῳ τὸν τριστόθητο τῶν δειχνεῖ, τοὺς ὡδηγεῖ στὴν ἀγνοῶσι σπηλιά.

Ζητᾷμ’ ἐδὼ καὶ ἐκεῖ νὰ λυτρωθούμε καὶ κράξουμε, σάν τ’ ἄδολα παῖδια, - Ποὺ τάχα, Ἰησοῦ, θὲ νὰ σὲ βροῦμε, ἐτοῦτῃ τὴν τρισάγια τὴ βοαδιά.

- Ἀπόψε ἀναμεράτε κάθε νέφος καὶ ἐλάτε στὴ φτωχὴ τὴ Βηθλεέμ, στὴ φάτνῃ καὶ μὲ βρεῖτε μέσα Βρέφος, ἡ φάτνῃ ἀπόψε γίνεται Ἑδέμ.

Εἴτ’ εἶσατε φτωχοὶ, πρίγκηπες εἴτε, ἐλάτε καὶ μὲ Μάγους καὶ βοσκούς, ἐκεῖ σπαργανωμένο θὰ μὲ βρεῖτε, Ἄγγελοι ἐκεῖ θὰ λέν’ σκοποὺς γλυκούς.

Ἐμὲ θὰ διαλαλοῦνε τ’ Ἀγγελούδια, Ἐγὼ εἶμαι ποὺ κόσμον ὁ Λυτρωτῆς - Ὡ Λυτρωτῇ, σ’ Ἑσένα τὰ τραγούδια, τῆς νύχτας οἱ ψαλμοὶ σ’ Ἑσέν’ αὐτῆς.

Ἑσένα καρτεροῦσαν οἱ αἰῶνες, Ἑσένα καὶ τὰ Ἑθνὴ μόνῳ Ἑσέ, μ’ Ἑσέν’ ἀνθούν τῆς θέωσις οἱ ἀνθρώνες μ’ Ἑσένα, ὦ, Παράδεισε χρυσέ.

Ἔπεσε... Δὲν μπορούσε, δημιουργεῖ μας, τὸ πλάσμα Σου ἀπ’ οὔτο του νὰ βγεῖ, τόσο δὲ σηκωθήκαμε ποτὲ μας, ἦρθες νὰ μὰς σηκώσῃς ἀπ’ τὴ γῆ.

Γιάννης Ἀν. Σαντάρμης

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚὴ ΔΕΛΤΙΟΛΗ

Ἔτος ΛΔ΄, Ἀριθμ. 53/23 Δεκεμβρίου 2016

ΒΙΒΛΙΑ – ΑΝΑΤΥΠΑ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Β. ΔΗΜΑΚΑ-ΚΟΥ “Πίστις τὸ ἄνλο νυστέρι τῆς χειροσυγῆς καὶ οἱ προσπάτες Ἅγιοι τοῦ Ἀρεταίου Νοσοκομείου”. Ἀθή- να 2016 Σχ. 24x17 σσ 128.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Β. ΔΗΜΑΚΑ-ΚΟΥ “Πνευματικὸ Ἀντάλω”. Ἀθήνα 2016 Σχ. 24x21 σσ 276.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ – ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΜΑΧΗΤΗΣ, Ἀδόεμευτὴ ἑβδομα- διαΐς ἐφημερίδα Αἰτωλοακαρναν- ίας. Σεπτ., Ὀκτ., Νοέμβ., Δεκ. 2016.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΒΡΟΝΤΑΔΟΥ. Ἰουλ., – Αὐγ., Σεπτ., Ὀκτ. 2016. Χίος.

ΟΙΚΟΔΟΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥ- ΘΙΑ, Περιοδ., ἐκδόσις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, Ἀφί- ναι Ἀττικῆς. Ἰούν. – Αὐγ. 2016.

ΘΡΩΟΔΟΣΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ, Ἐκδόσις Παγκληρίου Σουλῶνος Ὁρθοδόξου Παραδόσεως Ὁ.Θ.Φίλοι τοῦ Ἁγίου Ὁρους”. ΘΕΙ- ΝΟΠΩΡΟ 2016. Κύπρος.

ΘΡΩΟΔΟΣΟΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΙΣ Τημ. Ἐκδόσις Ἱερ. Μητρο. Ὁροπό- καὶ Φυλῆς τῆς Ἐκκλ. τῶν Γνησίων

ΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ ΤΗΣ Π.Ο.Ε.

Λόγω τῶν ἐορτῶν, αἱ ὀμιλί- αι θὰ ἐπαναληφθοῦν τὴν Δευ- τέραν 9 Ιανουαρίου 2017, κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ γίνῃ ὁ κα- θεριμμένος Ἀγιασμός καὶ ἡ κοπὴ τῆς Βασιλοπιάτσας. Παρακαλοῦνται τὰ μέλη τῆς Π.Ο.Ε. καὶ οἱ φίλοι τοῦ Ὁρ- θοδόξου Τύπου, ὅπως παρα- κολουθήσουν αὐτὴν.

Ἑπιμελεία τοῦ Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλοπούλου Κυκλοφορεῖται τὸ μελέτημα τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιμ. Σωκράτους Ἀναθλή, Ἱεροκήρυκος

Η ΜΟΝΙΚΑ

Ἡ ὑποδειγματικὴ σύζυγος, νύμφη καὶ μητέρα (τοῦ Ἁγίου Ἀγίουστίνου)

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Πληροφοροῦμε τοὺς ἀγαπητοὺς μας συνδρομητάς ὅπι ἡ ἑθνικὴ Τρά- πεζα, στὴν ὁποία ἔχει λογαριασμὸ ἡ ΠΟΕ, δὲν δέχεται πλέον ἐπιταγές (ch- ecks) σὲ δολάρια ἢ ἐς ἄλλο νόμισμα ἐκτός Εὐρώ. Ἐὰν ἐπιθυμῇ κάποιος συνδρομητῆς νὰ στείλῃ τὴ συνδρομὴ του μπορεῖ νὰ τὸ κᾶν μὲ 2 τρόπους:

1) Ἡ νὰ καταθετῇ τὸ ποσὸν κατ’ εὐθέαν εἰς τὸν λογαριασμὸν τῆς ΠΟΕ ποὺ διὰ τὸ ἐξωτερικόν εἶναι: IBAN εἶναι: GR 1201101290000012929614076. Τὸ δὲ SWIFT τῆς τράπεζας εἶναι: (BIC) ETHNGRAA.

2) Ἡ νὰ πεπιτρέπῃ εἰς εὐρὴν τὰ δολάρια ποὺ θέλει νὰ στείλῃ καὶ νὰ στέλῃ τὴν ἐπιταγὴν εἰς εὐρώ.

Καὶ στὶς 2 περιπτώσεις ἀπαραιτήτως ὁ καταθετὴς πρέπει νὰ βάρῃ τὸ ὀνοματεπώνυμό του.

Ἐκ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ Ὁ.Τ..

Ὁρθὸς. Χρυσανὼν Ἑλλάδος. Μάωτ. – Ἀπρῶ., Ἰούν. – Αὐγ. 2016.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΤΕΡΙΚΟΝ ΣΑΛΠΕΜΑ. Διμηναίον Ἱερὰς Συνόδου Γνησίου Ὁρθοδόξου. Ἀπρῶ., – Ἰούν. 2016. Ἀθήνα.

ΟΣΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΧΡΥΣΟΒΑ- ΛΑΝΤΟΥ, Διμηναίων περιούδιον Γ.Ο.Χ. Ἰουλ., – Αὐγ., Σεπτ., – Ὀκτ. 2016. Λαυκόβρουσι.

ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΑΝΩΡ, Μηναῖο πε- ριούδιον Ἱ. Μητροπόλεως Γρε- βενόν. Ἀπρῶ., – Ἰούν., Ἰουλ., – Σεπτ. 2016. Γρεβενά.

Ὁρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἑκκλησιαστικὴ Ἑφημερίς. Ἱδιοκτησία· ἡ Παν- ελλήνιος Ὁρθόδοξος Ἐνωσις” (Π.Ο.Ε.), Κάνιγγος 10, 106 77 Ἀθήνα, Τηλ. 210 38 16 206, ΦΑΞ 210 38 28 518. Ἐκδόσις καὶ Διευ-θυντῆς Συντάξεως· Γεώργιος Τραμπουλῆς, Θησεῶς 25, Νέα Ἐρυθρία(14671). Ὑπεύθυνος Ὑπογραφεύων· Κωνσταντῖνος Μηχ. Χαμυνάς, Ἀμαρινόφας 15, Δροσιά. Τύπος· ὁ Ὁρθόδοξος Τύπος” (Θησεῶς 25, 14671 Νέα Ἐρυθρία, Τηλ. 210 81 35 951, ΦΑΞ 210 81 36 981).

Ἱστοσελίς «Ο.Τ.»· www.orthodoxostypos.gr

Ἑλεκτρον. ταχυδρομείον: orthotypos@otenet.gr

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκ- φράζονται δὲς προσωπικὰς ἁ- πόψεις των ἀρθρογράφων, οἱ ὁποῖοι καὶ φέρουν τὴν εὐθύνην τῶν γραφομένων.

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Χριστούγεννα 1989 εἰς τὴν Ρουμανίαν

Ὅταν ἀντὶ τοῦ «ἐπὶ γῆς εἰρήνη» ἔπσεε βαρὺς ὁ πέλεκος τῆς δικαιοσύνης

Καθὼς ἀπέμειναν τρεῖς μόλις ἡμέρες πρὶν νὰ ἐορτάσουμε τὴν Γέννηση τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, κρίνουμε σκόπιμο νὰ στρέψουμε λίγο τὴν προσοχή μας εἰς κάτι ἄλλο, ποὺ διαφέρει ἀπὸ τὴν καθημερινότητά μας καὶ τὰ προβλήματα τῆς.

Καλὸν εἶναι νὰ ἐσχάσουμε γιὰ λίγο τὴν Εὐρωπαϊκή "Ένωσι", τὴν Συνθήκη τοῦ Maastricht, τὰ δεινὰ ποὺ μαστίζουν τὴν Πατρίδα μας ἐξαιτίας τοῦ προδοτικοῦ καὶ νοσηροῦ πολιτικοῦ καθεστώτος ποὺ τῆς ἔχει ἐπιβληθεῖ ἐξῆθεν, καλυμμένο μὲ τὸ "δημοκρατικὸ" πρόσχημα, καὶ νὰ ἀναλογιστοῦμε κάποια προηγούμενα Χριστούγεννα, σὲ κάποια ἄλλη χώρα, στὴν οὐδόδεξ Ρουμανία.

Ἐκεῖ ὅπου τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1989 δὲν γιορτάστηκαν μὲ ψαλμοὺς, μὲ ὕμνους, μὲ τραγούδια καὶ οἰκονομικὸ τραπέζι. Ἀντιθέτως γιορτάστηκαν μὲ τὴν βίαιη ἐκτέλεσι τοῦ στυγνοῦ καὶ ἀπάνθρωπου δικτάτορα Νι-σολαε Ceausescu, ποὺ μέχρι τέλους παρέμεινε ἀμετανόητος προκαλώντας τὴν ὀργὴ καὶ τὸ μῆνος τῶν δημίῶν του, ποὺ μὲ τὴν σειρά τους δὲν εἰδεῖξαν τὸ παραμικρὸ ἔλεος ἀπέναντί του. Τὸ ἴδιο τέλος εἶχε καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ δικτάτορα, Elena Ceausescu, ποὺ ἦταν τὸ ἴδιο στυγνὴ, ἐγκληματίας καὶ μισάνθρωπος, ὅπως ὁ σύζυγός τῆς.

Ἡ Βρετανικὴ ἐφημερίδα Daily Mirror πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια, στὴ 21 Δεκεμβρίου τοῦ 2014, δημοσίευσε[1] τὴν συνέντευξή τοῦ δημίου τοῦ Ρουμάνου δικτάτορα καὶ τῆς συζύγου του, ποὺ ἀλεξιφανιστὴ Ἰonel Boynu. Λίγες ἡμέρες νωρίτερα, στὶς 7 Δεκεμβρίου τοῦ 2014, τὸ ἴδιο εἶχε κάνει καὶ ἡ Guardian σὲ ἕνα ἐξίσου ἐνδιαφέρον δημοσίευμα-συνέντευξ[2] τοῦ Boynu.

«Ἐξοκολοῦθω νὰ ταράζομαι ὅταν μιλάμε γι' αὐτό. Εἶναι δύο ζωὲς ποὺ ἀφαίρεσα. Εἶναι μία μεγάλῃ ὑπόθεσι. Σὲ ἕνα πόλεμο ντάζει, ἀλλὰ ὅταν σκοτώνεις ἀπὸ πλοῦς ἀνθρώπους, εἶναι πῶς δύσκολο. Δὲν θὰ τὸ ἤθελα αὐτὸ γιὰ κανένα, ἀκόμα κι ἂν ἡ δουλειά μου εἶναι νὰ σκοτώνω ἀνθρώπους» εἶπε ὁ Boynu, ποὺ ὠστόσο δὲν ἔχει μετανιώσει γιὰ τὸ ὅ, τί ἔθεσε τὸ ὀριστικὸ τέλος στὸ καθεστὼς τοῦ Ceausescu, συνώνυμὸν τοῦ φόβου, τῆς φτώχειας καὶ τῆς ἐξάλωσις. Ἡ οἰκονομία του ἦταν ἀνάμεσα στὰ ἑκατομμύρια ποὺ ἐδιώχθησαν.

«Ὁ παππὸς μου ἦταν ἱερέας, φιλελεύθερος, ποὺ πέρασε στὴ φυλακὴ πολλὰ ἄλλὰ τὰ χρόνια τῆς ζωῆς του. Ἦταν πραγματικὰ χαρούμενος μετὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ γεγονότα, εὐτυχῆς πῶς τὸ καθεστὼς εἶχε ἀλλάξει, ποὺ ὁ Ceausescu πῆθανε, καὶ μοῦ εἶπε, "Μὴ ἀνησυχεῖς, ἔχω πάρει ὅλες τῆς ἀμαρτίες σου πᾶν μὴν". Λόγι, συγκλονιστικά, ποὺ κανεὶς μὲς δὲν μπορεῖ νὰ πεί μετὰ βεβαιότητος πῶς περιέχουν ἐκδίκηση ἡ ἀπλὴ εἶναι ἡ ἐκφάρασι μίας ἀπεναντισμένης ἀνάγκης γιὰ ἀπόδοσι δικαιοσύνης.

Λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκτέλεσή του ὁ Ceausescu εἶχε προσωπικὰ διατάξει τὰ στρατεύματα νὰ ἀνοίξουν πύρ κατὰ τὴν διαδολῶτων, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σκοτωθῶν 1.100 διαδολῶτων· σὲ διάστημα μόλις τριῶν ἐβδομαδίων ἀπὸ τὴν ἐπανάστασι τοῦ Δεκεμβρίου μὲ σκοπὸ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ.

Φοβούμενος γὰ τὴ ζωὴ του, ἐγκατέλειπε μαζί με τὴ γυναῖκα τοῦ Βουκουρέστι μὲ ἐλλοκώσις στὴ 22 Δεκεμβρίου προσγειώθηκαν στὴν πόλιν Targoviste. Ἐκεῖ συνελήφθη καὶ τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ὁ Ἰonel Boynu συμμετέιχε στὴ μυστικὴ δίκη τοῦ ζεύγους Ceausescu.

«Ἡμουν στὴν αἰθουσα καὶ εἶχα ἐντολὲς νὰ τὸν ἐκτελέσω σὲ περίπτωσι ποὺ ὑπῆρχε ὁποιοδήποτε ἀποτέπεια διάσωσής τους. Εἶχα τὸ ὄπλο στὸν θώρακά μου. Τὸν παρακολοῦθοῦσα κάθε στιγμῇ. Ἀκουσα τὶς συζητήσεις καὶ τὴν ἀπόφρασι τῶν δικαστῶν.

Ὁ Ceausescu εἶπε στὴ γυναῖκα τοῦ πὼς πίστευε ὅτι δὲ ἀβήλωνε. Μιλοῦσαν πολλὴ σιγὰ. Συχνὰ τῆς ἀγγίζει τὸ πόδι, γιὰ νὰ τὴν καθυσοχάσι. Οἱ δικαστὲς ἐπέστρεψαν καὶ εἶπαν πῶς εἶναι ἐνοχοί. "Θανατικὴ ποινὴ". Εἶπαν μόνον αὐτὸ καὶ ἔβρυναν.

Ἡ ποιὴ ἐπρεπε νὰ πραγματοποιηθεῖ ἄμεσα. Ὑπῆρχαν μόνο τρεῖς ὅροι ἐμὸς στὴν αἰθουσα. Ὁ Ceausescu εἶπε ὅτι προδόθηκε ἀπὸ τοὺς στρατηγούς του. Οὐάμαρ νὰ τὸν ρωτοῦν ποὺ εἶναι οἱ λογαριασμοὶ του,

ποὺ φύλαγε τὰ χρήματά του. Ὁ ἴδιος εἶπε ὅτι δὲν εἶχε.

Περιέργως, ἕως συνταγματάρχης τοῦ ἔφερε ἱνασυ-λινῇ, ἐπειδὴ ἦταν διαβητικός. Παράξενο ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελεσθεῖ.

Διατάχθηκαν νὰ τοὺς πάρω χωριστὰ καὶ νὰ τοὺς ἐκτελέσω. Μοῦ ζήτησαν νὰ πεθάνουν μαζί καὶ τὸ αἶτημά τους ἐγίνε δεκτό. Τρεῖς στρατιῶτες τοὺς ἔδεσαν τὰ χε-ρια πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη. Μαζὶ μὲ ἕνα ἄλλο πήραμε τὸν Ceausescu καὶ δύο ἄλλοι πήραν τὴ γυναῖκα του.

Ἐνῷ εἶχαν πέσει νεκροί, ἀκουσα πυροβολισμοὺς ἀπὸ ἄλλους στρατιῶτες ποὺ στέκονταν κοντὰ στὸ πη-μειό. Φοβήθηκα ὅτι δὲ ἦμουν ὁ ἐπόμενος ποὺ δὲ πυροβολήσουν.

Ἐστρεψα τὸ ὄπλο μου στὸν ἀέρα καὶ φώναξα: "Αὐτὸ εἶναι γιὰ τοὺς συνανδελφούς μου ἀπὸ Βουκουρέστι καὶ ὅλους ἐκείνους στὴν Timisoara". Τὸ εἶπα ἀπὸ φόβο καὶ σόκ.

Ὑποτίθεται ὅτι ἐπρεπε νὰ εἶναι μυστικὸ, ἀλλὰ ὅταν ἐπιτρέψαμε στὴ βάση ὅλοι ἔξεραν τί εἶχε συμβεῖ. Ἦταν Χριστοῦγεννα καὶ μὲς ἐπείτρεψαν νὰ πούμε ἕνα ποτό. Μοῦ ἔδωσαν ἕνα πιποκάκι Ρουμανικὸ cognac. Τὸ ἦπτα σχεδὸν μονορούφι καὶ πήγα στὸ κρεβάτι. Κοιμήθηκα γιὰ 2 - 3 ὥρες καὶ ζήτηρησα γιὰ τὸ δείπνο. Δὲν ἦταν πολλὴ εὐχάριστι ἡ ἀπόσφαιρα καὶ ἦπταμε vodka ποὺ συνήθως ἀπαγορευόταν.

Σίγουρα οἱ σκηνὲς ποὺ περιγράφονται εἶναι σκλη-ρές, ἀλλὰ ἂν ἀναλογισθοῦμε τὸ πόσο ἀπάνθρωπα συμπεριφέρθηκε ὁ κομμουνιστικὸς Ceausescu, καταλα-βαίνουμε πὼς τελικά ἡ Θεῖα Δικαιοσύνη δὲν θὰ ἀποδο-θεῖ μόνο στὴν Μέλλουσα Ζωὴ ἀλλὰ καὶ στὴν παρούσα.

Οἱ ἄρχοντες τοῦ κόσμου πολλὰς φορὲς λησμονοῦν τὸ ὅτι δὲν εἶναι θεοὶ τίς τῆς γῆς, ἀλλὰ ὑπηρετὲς τῶν λαῶν ποὺ τοὺς ἐπιλέγουν. Πολλὰς φορὲς ἡ ἀλάρωνεῖα τῆς ἐξουσίας τοὺς κάνει τόσο ἀπάνθρωπους καὶ ἀνά-γητους, σὲ βαθμὸ ποὺ γίνονται ὑπέρμετρα μισητοί. Δὲν φαίνεται, ὡστόσο, νὰ προβληματίζονται, οὔτε νὰ παρ-αδειγματίζονται ἀπὸ τὸ φορικτὸ τέλος ποὺ εἶχε ὄχι μὲ-ν ὁ Ceausescu, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι δικτάτορες καὶ τυράννοι τῶν λαῶν τῆς γῆς.

Ὁ Χριστὸς μας, ὁ Μέγας καὶ Μόνος Βασιλεὺς τῆς Κτίσεως ἦρθε στὴν γῆ ταπεινὰ καὶ ἄσχημα, χωρὶς τυμ-πανοκροῖσεις, χωρὶς τιμὲς καὶ χωρὶς ὑπηρετὲς. Ἐξήσε ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας Του ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους καὶ ὑπηρετῶντας τους, δείχνοντες ἑμπράκτα τὸν δρόμο ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσουμε ὅταν αὐτὸ θέλουμε νὰ λεγόμενασι παιδιὰ Του.

Τὰ φετινὰ Χριστοῦγεννα, μαζί με τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἐυφροσύνη τῆς ἡμέρας, εἰς ἀφήσουμε λίγο τὴν σκέψι μας νὰ βρεθεῖ ἀνάμεσα σὲ ἀνθρώπους ποὺ πέρασαν δύσκολα αὐτὴν τὴν γιορτινὴ ἡμέρα. Ἄς ἀναλοισθοῦμε αὐτοὺς ποὺ ἔκαμαν Χριστοῦγεννα στὸ μῆτωπο ἡ πῆθαν ὑπερσπτιζόμενοι τὴν Πατρίδα μας, αὐτοὺς ποὺ βρέθηκαν στὴν φυλακὴ ἐξαιτίας κάποιοι φαίστια ὅπως ὁ Ceausescu, καὶ πολλῶν ἄλλων συνανθρώ-πων μας, ποὺ δὲν εἶχαν τὴν πολυτέλεια νὰ γιορτάσουν μὲ γέλια καὶ χαρὰ.

Τὰ φετινὰ Χριστοῦγεννα βρίσκουν τὴν Ἑλλάδα μὲ σὲ δεινὴ θέσι. Ἄς προσευχόμεθα ὅλοι στὸν Χριστὸ μας νὰ μᾶς ἐλθεῖσι καὶ νὰ ἀναλάβει Αὐτὸς τὴν διακυ-βέρνησή τῆς.

M. B.

Σημειώσεις:

- [1] http://tinyurl.com/ἴpg4jso
- [2] http://tinyurl.com/zaavs33
- [3] Διεθνὲς κομμουνιστικὸ τραγουδι, ποὺ νιοθετήθη-κε ἀπὸ τοὺς διεθνέως κομμουνιστὰς τὸ 1890. Οἱ στίχοι γράφηκαν ἀπὸ τὸν Γάλλο Eugene Edine Potier τὸ 1871, ἐνῷ τὴν μουσικὴ συνθέσσε ὁ Βέλγος Pierre Chretien De Geyter τὸ 1888. Ἡ πρώτη στροφὴ, ποὺ τραγουδοῦσε ὁ δικτάτορας πεθάνοντας σὲ Ἑλληνικὴ μετὰφρασί λέ-ει: «Ἐμπρός τῆς γῆς οἱ κολασμένοι [τῆς πείνας σφαλ-βοὶ ἐμπρός-ἐμπρός] Τὸ δάιο ἀπ' τὸν κατήρα βγαίνει! Σὰ βροντὴ σὰν κεραυνός».

Δὲν ἔγεννηθῇ ὁ Χριστὸς. Γεννᾶται διὰ τὸν ἄνθρωπον ἔως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος

Γράφει ὁ Πρεσβύτερος π. Εὐστάθιος Κολλᾶς, Ἐκκλῃκὸς Συνήγορος Ἐπίτρος πρὸδρος Συνδέσμου Κληρικῶν Ἑλλάδος

«... Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέ-ραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν... καὶ ἐνανθ-ρωπισάντα...» (Σίμβολον Πίστεως).

Ὁ Πάνατορας καὶ Φιλάνωτος Δημιουργὸς τὰ οἰκονομεῖται ἐκεῖ, ὥστε ὅταν ὅλος ὁ κόσμος τῆς πλάνης καὶ τῶν ὀργίων, κουρμαμένος ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὸν γη-ρασμένον πολιτισμὸ τοῦ, τὸν ἀνέκανο νὰ τοῦ χαρίσει τὴν εὐτυχία, εἰς αἰσανθεῖ βαθεῖα τὸν δασπισμὸ τοῦ οὐρανοῦ, ποὺ εἶχε φέρει στὴ γῆ ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ· ὅταν ὅλοι περιέμεναν μὲ ἀγωνία τὸν Θεάνθρωπο, γιὰ νὰ σωρίασαι σὲ φρικτὰ ἐρείπια τὸν γηρασμένο καὶ ἐτοι-μόρπουτο πολιτισμὸ τους καὶ πᾶνω ἐκεῖ νὰ θεμελιώσει ἕνα ἄλλον καινούργιο πολιτισμὸ, ἱκανὸ γιὰ νὰ ὀδηγήσει τοὺς λαοὺς στὴν ἀλήθεια, στὴν πρόδοι καὶ στὴν εὐτυ-χία· ὅταν ὁ προσδοκώμενος Θεὸς εἶχε γίνει πλέον ἀνα-μονὴ ὁλων τῶν ἔθνων, τότε **ἐξαπτεστείεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἱοθεσίαν ἀπολάβωμεν**. (Γαλ. 4,4).

Ἡ Γέννησι τοῦ ΜΕΣΣΙΑ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Υἱοῦ τοῦ ζώντος Θεοῦ, ἵνα Τὸ ΓΕΓΟΝΟΣ τῆς ἀνθρωπίνης ιστορίας, ὄχι μόνον γι' αὐτὰ ποὺ ἔδωσε στὸν κόσμῳ μὲ τὴν διδασκαλία Του καὶ τὸ μήνυμα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ κό-σμου σὲ ἔκτασι καὶ σὲ βῆθος, ἀλλὰ κυρίως γι' αὐτὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ στὸ μέλλον, τὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν, τὴν μεγάλῃ αὐτὴ δωρεὰ στὸ ἀνθρώπινον γένος, ποὺ δυστυχῶς ἐξουσιάζεταί ἀπὸ τὸ φοβερὸ πλῆγμα τοῦ θανάτου, καὶ τολανίζεται ἀπὸ τὸν μισάν-θρωπο Διάβολο **«ἀρχοντα τοῦ αἰῶνος τούτου»** (Β' Κόρ. 4,4).

Ἡ ἐνανθρωπησι τοῦ Θεοῦ ποὺ ἐξέπληξε, καὶ ἐκπλήχσας εἰσέτι τὸν κόσμῳ, εἶναι ὅτι ὁ Θεὸς ἐγίνε ἀνθρώπος, χωρὶς νὰ πάμει, νὰ εἶναι καὶ Ὁ Θεός(= Θε-άνθρωπος) , **«οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατεβὰς ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώ-που ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ»**, (Ιωάν. 3.11-13). Αὐτὸς ποὺ ἐγίνε ἀνθρώπος, εἶναι ὁ **ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ**, ποὺ ση-μαίνει ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι μαζί μας, δίπλα μας, **«ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέ-σουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουήλ, ὁ ἐστὶ μεθερ-μηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός»** (Ματθ. 1,23).

Ἡ Γέννησι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὰ Χριστοῦγεννα, εἶναι μία μεγάλῃ γιορτὴ γιὰ τὴν Χριστιανοσύνη, καὶ μά-λιστα γιὰ τὸν Ἑλληνισμό. Ὁ Χριστὸς σὲ ἀνύποπτο χρό-νῳ εἶχε δηλῶσι πρὸς τοὺς συμπατριῶτες Του Ἰουδαί-ους, ὅτι **«ἀρρήστια ἀπ' ὧμῶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ δοθεῖσται ἔθνεσι, ποιούντι τοὺς καρποὺς αὐτῆς»** (Ματθ. 21,43). Ὁ Χριστὸς δὲν μίλησε σὲ πλη-θυντικὸ ἀριθμὸ, δὲν εἶπε, ὅτι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ θὰ δοθεῖ **ἔθνει (= σὰ ἐθνη)**, ἀλλὰ σὲ ἐνικὸ **ἔθνει (= σὲ ἔθνος)**, τὸ ὁποῖον θὰ παράγῃ τὰ καλὰ ἔργα ποὺ, εἶναι οἱ καρποὶ τῆς Βασιλείας αὐτῆς.

Ἄν λοιπὸν συνδυάσουμε τὰ λεγόμενα αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ, μὲ αὐτὰ ποὺ εἶπε, ὅλας ἱκανοποιητικῶς πη-γαίνοντας πρὸς τὰ ἱεροσολάγια τὴν ἡμέρῃ τοῦ Πά-σχα, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν ἐνήμερωσαν ὅτι ζήτουν νὰ τὸν ἰδοῦν **ἙΛληνες** (=τὸ Γένος) ποὺ πῆγαναν καὶ αὐτοί,

Ἡ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

Ἡ παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον τίττει, καὶ ἡ γῆ τὸ σπῆλαιον τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει· ἄγγελοι μετὰ ποιμέ-νων δοξολογοῦσι, μάγοι δὲ μετὰ ἀστέρος ὁδοιποροῦσι· δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγεννήθη παιδίον νέον, ὁ πρὸ αἰῶνων Θεός.

Πρὸς τὴν κοινωνίαν τῶν Κρατουμένων

«Ἐτέχθη ὡμῖν σήμερον ΣΩΤΗΡ, ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος, ἐν πόλει Δαυὶδ» (Λουκ. 2, 11)

Ἀγαπητοὶ μας ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ Κρατούμενοι,

Ἡ σκέψις ὁλων τῶν ἀνθρώπων, ὅσο πλησιάζει ἡ μεγάλῃ εορτῇ τῶν Χριστοῦγεννῶν, πᾶσι αὐθόρμητα στὰ Χριστοῦγεννα, εἶτε οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ πιστεύουν εἶτε δὲν πιστεύουν, εἶτε δηλώνουν ἀθεοὶ εἶτε δηλώ-νουν ὁπιστοί, **ὁ καθένας γιὰ τὸν δικὸ του προσωπικὸ λόγῳ**. Κι αὐτό, γιὰτὶ ἔχει ἀποδείξει μὲ πειράματα ὅρι ὁ ἀνθρώπος γεννιέται ὡς θρη-σκευτικὸ ὄν. **Ἡ θρησκευτικότητα εἶναι στὸν ἀνθρώπο ΕΜΦΥΤΗ**. Γι' αὐτὸ καὶ τὸν πῶο μεγάλο ἀμαρτωλὸ τῆς γῆς, ὁ λεγόμενος ἐμφυτος νό-μος, δηλαδὴ ἡ συνείδησι, τὸν ἐλέγχει γιὰ τὴν ὁποία μεγάλῃ, θανάσι-μῃ, ἀμαρτία διαπράττει. Κι ἂν ἀκόμη εἶχει **«πετρώσει»** ἡ συνείδησις του ἀπὸ τὰ ἐπανεληλυμένα δόγματα, δηλαδὴ ἀμαρτήματα, καὶ πάλι αὐτὴ ἡ **«πείτηρη»** συνείδησις τοῦ προσεγγεῖ κάποια ἐνέοκλησι. Κάθε ἀμαρ-τωλὸς, ὅσα ἀγαθὰ κι ἂν ἔχει, ὀση σοφία καὶ δόξα κι ἂν ἀπολαμβάνει, εἶναι **ἕνας κρυφὸς δυστυχής**. Πολὺ δυστυχής. Ὁ λόγος: Ἡ ὁποία ἀμαρτία διέπραξε, γιὰ τὴν ὁποία δὲν μετανόησε καὶ δὲν πήρε ἄφεσι ἀπὸ τὸν ἐξομολόγο-πνευματικὸ πατέρα, ποὺ ἔχει τὴ θεῖα χάρις τῆς ἱερυσύνης.

Ἐξάλω, ἡ θεία καὶ ἡ ἀπιστία εἶναι σὰν τὴ μόδα. Δέστε τὴν ἀμφιεσι τῶν γυναικῶν, τελευταία δυστυχῶς καὶ τῶν νέων καὶ τῶν ἀνδρῶν! Ἄλλη μόδα σήμερα, ἄλλη αὐριο καὶ ἄλλη μετέπειτα. Μία μόδα, ἡ ὁποία ἔχει ἐξετελεσθῇ τὸν ἀνθρωπο, αὐτὸν ποὺ εἶναι ἡ κορωνίδα τῆς δημιουρ-γίας τοῦ Θεοῦ!!

Ἀλλὰ εἰς ἔθροισι ποτὸ κύριο θέμα τοῦ Χριστογεννιάτικου μηνύμα-τος. Μέσα στὴ μία καὶ τὴν ἄλλη πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ πύωσι, μὲ ὅλες τῆς περιέργες καὶ γελοῖες παραεινέσις τῆς, ἐτέχθη, γεννήθηκε, ὄχι προ-ερχόμενος ἀπὸ τὴ γῆ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ὁ Σωτήρας ὁλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ αὐτῶν τῶν **«αἰθέων»** καὶ τῶν **«ἀπίστων»**. Ὅλων τῶν ἀνθρώπων, σὲ ὁποιο μέρος κι ἂν κατοικήῃ πᾶνω στὴ γῆ. Ἀργότερα ὁ θεῖος ἀπὸδὸς Σωτήρας, θέλοντας νὰ φθάσῃ τὸ μήνυμα τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων σὲ ὅλη τὴ γῆ, θὰ πεί στοὺς βυδάκε θεοφοροῦς μαθη-τῆς του τὸ χαρακτηριστικὸ τοῦτο ἄνω: **«Καὶ ἐσεσθε μοι μάρτυρες... καὶ ἔως ἐσχάτου τῆς γῆς»** (Πράξ. 1, 8). Καὶ θὰ γίνετε μάρτυρες τῆς ζωῆς μου καὶ τῆς διδασκαλίας μου... καὶ μέχρι τὸ τελευταῖο καὶ τὸ πῶ ἀπο-μακρυσμένο σημεῖο τῆς γῆς. Ἀκόμα καὶ σήμερα υπάρχουν κλημκία ἐξωτερικῆς ἱεραποστολῆς στὴν Ἀφρικὴ καὶ στὴν Ἀσία καὶ ἄλλωι, ποὺ ὁμολοῖν γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν μέσα στὴ μία, ἁγία, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, τὴν ὁποία Ἰδρυσε ὁ Σωτήρας Χριστὸς μας, τὴν Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ.

Ἐπρεπε νὰ ἔρθει ὁ Σωτήρας μας, ὁ Θεὸς Σωτήρας μας, ἀπὸ τὸν οὐρανὸν στὴ γῆ, **τὸν πνερμένον ὅλοι οἱ ἀμαρτωλοὶ τῆς γῆς**. Κι αὐτό, γιὰτὶ καγεῖ δὲν εἶναι ἀναμάρτητος. **«Πολλὰ πταίονμε ἅπαντες»** (Ιακ. 3, 2). Εἶναι μερικὰ θέματα στὰ ὁποῖα μοναδικὸ ὁ Σωτήρας Χριστὸς μπορεῖ νὰ δώσῃ τὴ λύσι.

Ὁ Σωτήρας Χριστὸς ἦρθε στὴ γῆ. Εἶναι ἀνάμεσά μας. Εἶναι μαζί μας μὲ τὴν Ἁγία τοῦ Ἐκκλησία, ποὺ Ἰδρυσε στὴ γῆ. Ἐτσι, ὁποῖος ἀνθρώπος αἰσθάνεται τὴν ἀμαρτωλότητα ποὺ τὸν βαραίνει, καὶ στὴν περίπτωση αὐτῇ κανεὶς ἄλλος δὲν μπορεῖ νὰ κάνει κάτι γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ, εἶναι ἐδῶ πλᾶι μᾶς ὁ Σωτήρας Χριστὸς στὸ πρόσωπο τοῦ πνευματικοῦ πα-τρός ἡ ἐξομολόγοι, ὅπου μὲ τὴν ἐξομολόγησι ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὸ βάρος καὶ τῆς πῶο μεγάλῃς ἀμαρτίας.

Ἀδελφοὶ συναμαρτωλοὶ,

Μὴ φοβῆσθῃτε ἂν διαπράξατε καὶ τὴν πῶο μεγάλῃ ἀμαρτία. Ἐχετε θάρ-ρος. Πά σὺς ἦρθε ὁ Χριστὸς. Καὶ γιὰ σὺς. Ὁ ἴδιος τὸ εἶπε αὐτὸ: «Ὅκ ἤλθον καλεᾶσι δικαίους, **ἀλλὰ ἀμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν**. Κι αὐτὸ τὸ ἴδιο βεβαίως δὲ **«στομά τοῦ Χριστοῦ»**, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ἀκούστε τὸ λόγῳ του: «Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμῳ ἀμαρ-τωλοὺς ὥσται, **ὢν πρῶτός εἰμι ἐγὼ»** (Ἀ' Τιμόθ. 1, 15). Ἀνεφέρει καὶ τὸν ἴδιο τὸν εαυτὸ τοῦ Ὁ Ἀπ. Παῦλος, γιὰτὶ αὐτὸς καταβύδισε στὸ πρό-σωπο τῶν χριστιανῶν τῆς Δαμασκού τὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ. Τὸν Χριστὸ.

Ἀδελφοί μου κρατούμενοι,

Στὸ ὄνομα τῆς ἀγάπης ποὺ τρέφω ἔμπρακτα σαράντα πλέον χρό-νια σὲ ὅλους χωρὶς καμιά ἐξαιρέσι, σὰς παρακαλῶ, αὐτὰ, τὰ φετινὰ Χριστοῦγεννα, μὴ τὰ φήρετε ἀναξιοποίητα. Πάρτε μία ἁγία ἀπόφρασι καὶ ἐξομολογηθεῖτε στὸν Ἐξομολόγο ἱερέα τοῦ Καταστήματος Κράτη-σης σὰς. Ουμνηθεῖτε τὴ μετάνοια καὶ ἐξομολόγησι τοῦ **Ζαχαρίου στὴν Ἱερική**. Ουμνηθεῖτε ἐκείνη **τὴ μοιχαλδία Σαμαρείτισσα γυναῖκα**, ἐκεῖ στὸ φεράρ τοῦ Ἰακώβ, ποὺ μίλησε πολλὰ ὥρα μὲ τὸ Σωτήρα Χριστὸ καὶ ὕστερα ἀλλάξε ζωὴ, ὅπως καὶ ὁ Ζαχαρίας. Καὶ οἱ δυο, στὴν κατα-πνὴ ζωὴ τους, ἐγίναν ἀποστόλοι καὶ γιορτάζοντες τὴ μνήμη τους. ΤΕ-ΛΟΣ, θυμηθεῖτε τὸ Ληστὴ ἐπάνω στὸ Ὀλκοθά, στὰ δεξιὰ τοῦ Ἐσταυ-ρωμένου Χριστοῦ, ποὺ μετανόησε καὶ κέρδισε τὸν παράδεισο **στὸ πᾶρ πέντε**. Καὶ ὅπως σχολιάζει ὁ ἱερός Ἀγουστίνος, **ὁ Ληστὴς τοῦ σταυροῦ, ἀφοῦ λήστεψε ὅλον τὸν κόσμῳ, τελευταῖα λήστεψε καὶ τὸν παράδεισο**.

Ἐμπρός, λοιπὸν, νὰ ληστέψουμε ὅλοι μας, ὅλοι οἱ κρατούμενοι, τὸν παράδεισο, ὅπως ἔκανε ὁ Ληστὴς το

Παρέμβασις καὶ κείμενον εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Νοέμβριος 2016)

Τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου Ἱεροθέου

4ον

Ὁ καθηγητὴς Ἰωάννης Καμρίρης παρατηρεῖ:

«Διὰ τὰς ἀνωτέρω δογματικὰς διαφορὰς καὶ παρεκκλίσεις τῶν Λατίνων ἀπὸ τῆς ὀρθῆς πίστεως..., καὶ ταῦτα περὶ τὴν θεολογίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος», ὁ Μάρκος Εὐγενικός χαρακτηρίζει αὐτοὺς ὡς αἰρετικούς, βεβαίῳ ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην καὶ πιδανὼς ἀπὸ τῶν Σταυροφορίων ἔθευρει πράγματι τοὺς Λατίνους οὐ μόνον ὡς σχισματικούς, ἀλλὰ καὶ αἰρετικούς, δεχομένη τοὺς ἐξ αὐτῶν προσερχομένους εἰς τὴν Ὁρθόδοξον διὰ χρίσεως ἁγίου μύρου, τάπτουσα οὕτως αὐτοὺς μετὰ τῶν Ἀρειανῶν, Μακεδονιανῶν, Ζαββαϊτανῶν, Ναυσιτανῶν καὶ Λαππῶν αἰρετικῶν τοῦ δ' αἰῶνος, συμφωνῶς πρὸς τὸν ᾗ κανὼν τῆς Β' Οἰκουμένης Σύνοδου, ὃν ἐπικαλεῖται σὺν τῇ ἑ' ἐρωταποκρίσει τοῦ Θεοδώρου Βαλααμῶντος»¹⁴.

Ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός μετὰ τὴν Σύνοδον τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας τοῦ 1438-39 καὶ μετὰ τὰ ὅσα εἶδε ἐκεῖ, δὲν κάνει λόγο γιὰ τὴν ἑλτική Ἐκκλησία οὕτε κανὴν γιὰ ἐτεροδόξη Ἐκκλησία, ἀλλὰ ὁμιλεῖ γιὰ Λατίνους καὶ αἰρετικούς. Καὶ εἶναι παράδοξον γιὰτι μερικοὶ ἐμπλέκουν τὸν ἅγιο Μάρκο σὲ μιά οἰκουμενιστικὴ νοοτροπία καὶ δὲν κατανοοῦν ὀρθῶς ἀφ' ἐνός μὲν τὴν εὐγενικὴν τοῦ στάση πρὸς τὴς Συνόδου, γιὰ τὸ καλὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς προσδοκωμένης ἑνώσεως, ἐκφράζοντας δὲ ὁλόκληρη τὴν ἀντιπροσωπία, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ὀρθόδοξή ἀντιμετώπιση τῶν αἰρετικῶν Λατίνων μετὰ τὴν Ψευδοσύνοδον αὐτή.

Επομένως, ἡ ἐπιλεκτικὴ καὶ παρερμηνευτικὴ νοοτροπία μερικῶν σύγχρονων θεολόγων καὶ Κληρικῶν ἀπέναντι στὴν ὀρθόδοξή στάση πρὸς τὴν ἑρσὴν Μάρκος ὁ Εὐγενικός στὴν Φερράρα-Φλωρεντία εἶναι ἀπαράδεκτῃ ἀπὸ κάθε πλευρὰ καὶ ὅταν χρησιμοποῖται ἀπὸ ἐπιστήμονες εἶναι ἀντιεπιστημονικὴ. Γράφει ὁ π. Δημήτριος Κεσκίνης: «Ἡ ἀποστασιατικὴ θεωρησι, ποὺ δυστυχῶς καλλιεργήθηκε ἐπὶ σκοπίμως ἀπὸ δυτικοὺς ἑπιστήμονες», εἶτε ἀρελῶς ἀπὸ ὀρθοδόξους ἡμι-μαθεῖς, ἀδικεῖ τὸν σπουδαῖο αὐτὸ θεολόγῳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ στὴν οὐσία σκανδαλίζει τὴν ὀρθόδοξη συνειδήση μας»¹⁵.

ii. Ἡ Σύνοδος τοῦ 1484

Ἡ Σύνοδος τοῦ 1484 κατεδίκασε τὴν Σύνοδον τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας τοῦ 1438/39, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξύ εἶχε ἀπορριφθῇ ἀπὸ τὴν συνειδήσει τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Ἡ Σύνοδος αὐτὴ, ποὺ ἀποκλήθηκε Οἰκουμενικὴ, συνεκλήθη στὸν Ἱερό Ναὸ τῆς Παμμακαρίστου ἀπὸ τὸν Πατριάρχην Συμεὼν δὲ δύο φάσεις. Στὴν πρώτη, δηλαδὴ τὰ ἔτη 1472-75, ἐξέδωσαν ἑνα ὅρο μὲ τὸν ὁποῖο ἀποκήρυξε τὴν Σύνοδον τῆς Φερράρας- Φλωρεντίας, καὶ στὴν δεύτερη, τὸ 1484, ἐξέδωσαν μιά ἀκολουθία γιὰ τοὺς Λατίνους ποὺ ἤθελαν νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Στὴν Σύνοδον αὐτὴ συμμετείχαν καὶ ἐκπρόσωποι τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν τῆς Ανατολῆς¹⁶.

Ἡ ἀκολουθία συνετάγη ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχην Συμεὼν. Στὴν ἐπιγραφίδᾳ τῆς ἀκολουθίας γράφεται: «Ακολουθία τυπωθεῖσα ὑπ' αὐτῆς τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Συνόδου, εἰς τοὺς ἐκ τῶν Λατινικῶν αἰρέσεων ἐπιστρέφοντας τῇ ὀρθόδοξῳ τε καὶ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ καὶ τοῖς τρισὶν αἰγιατοῖς Πατριαρχαῖς τῆς Ανατολῆς, Ἀλεξάνδρείας δηλονότι, Αντιοχείας, καὶ Ἱεροσολύμων». Σὲ αὐτὴν τὴν φράση φαίνεται καθαρὰ ὅτι γίνεται δίκριση μεταξύ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῶν Λατινικῶν αἰρέσεων.

Στὴν ἀκολουθία αὐτὴ γίνεται λόγος γιὰ τὴν «λατινικὴν αἶρεσιν», προτρέπεται ὁ προσερχόμενος Λατίνος νὰ γίνῃ ὀρθόδοξος νὰ ἀποδείξῃ «πᾶσι τοῖς αἰσχίστοις καὶ ἁλλοτρίοις δόγμασι τῶν Λατίνων» καὶ «ὅσα οὐ συμφωνεῖ τῇ καθολικῇ καὶ ὀρθοδόξῳ τῆς Ανατολικῆς Ἐκκλησίας», ἀλλὰ καὶ νὰ ἀναθεωρήσῃ αὐτοὺς ποὺ προσθέτουν τὸ φίλιοσ καὶ τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως. Ἐπίσης, στὴν ἀκολουθία αὐτὴ ὑπὸ τύπον ἐρωτήσεων στὸν Λατίνον ποὺ προσέρχεται στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία οὐσιαστικὰ παρουσιάζεται ὁ ὅρος τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου τοῦ 1472-75: «Ἀποβάλλει καὶ σὲ οὐδὲν λογίζῃ τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ τῆς Ἰταλίας προσουστάναν σύνοδον, καὶ ὅσα ἐσπερξεν ἐκείνῃ κακῶς ἐναντία τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ νόθα».

Σὲ μιά ἄλλη ἐρώτηση προτρέπεται ὁ Λατίνος νὰ ἀποσπαρῇ «τελείως καὶ τὰς συνάξεις τῶν Λατίνων ἐν ταῖς αὐτῶν Ἐκκλησίαις, καὶ αὐτῶν τῶν Λατινοφρόνων». Εἰδὼ στὴν φράση «τὰς συνάξεις τῶν Λατίνων ἐν ταῖς αὐτῶν Ἐκκλησίαις», προφανῶς ἐννοοῦνται οἱ συνάξεις στοὺς Ναοὺς, χωρὶς νὰ προσδίδεται ἐκκλησιαστικότητα. Οἱ Λατίνοι εἶναι αἰρετικοὶ καὶ ὡς συνάξεις στῆς Ἐκκλησίας χαρακτηρίζονται οἱ συνάξεις στοὺς Ναοὺς καὶ δὲν ἐννοεῖται μὲ αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία τῶν Λατίνων, ὅπως ὑποστηρίχθηκε ἀπὸ μερικοὺς.

Στὴν δὴ ἀκολουθία γίνεται λόγος γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Καθολικὴ Ἐκκλησία καὶ γιὰ τὴν Λατινικὴ αἶρεση. Μία φορὰ ποὺ ὑπάρχει ἡ λέξη Ἐκκλησία γιὰ τοὺς Λατίνους ἐννοεῖται ὁ τόπος, ὅπου συνέρχονται οἱ Λατίνοι, δηλαδὴ ὁ Ναός, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἐκκλησιολογικὴ σημασίᾳ¹⁷.

Θεωρῶ ἀντιεπιστημονικὸ καὶ τελικὰ παραπλανητικὸ νὰ ἰσχυρίζωνται μερικοὶ εἰς ἀκμήν καὶ κατὰ τὴν Σύνοδον τοῦ 1484, ἡ ὁποία κατεδίκασε τὴν Σύνοδον τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας, γίνεται λόγος γιὰ δυτικῆς Ἐκκλησίας.

iii. Ἡ Ἑγκύκλιος τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ανατολῆς τοῦ ἔτους 1848

Στὴν Ἑγκύκλιο τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ανατολῆς τοῦ ἔτους 1848 ποὺ ὑπογράφηκε ἀπὸ τοὺς Πατριάρχους Κωνσταντινουπόλεως Ἀνθίμο ΣΤ', Ἀλεξανδρείας Ἱερῶθεο Β', Αντιοχείας Μεθόδιον καὶ Ἱεροσολύμων Κύριλλο Β', καὶ τοὺς Ἀρχιερεῖς-μελὴ τῶν Συνόδων τούς, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία χαρακτηρίζεται ὡς «μία, ἁγία, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἐπομένη τοῖς ἵχνεσι τῶν ἁγίων Πατέρων, ἀνατολικῶν τε καὶ δυτικῶν»· ἀλλοὺ χαρακτηρίζεται ὡς «Καθολικὴ Ἐκκλησία», «ὡς θεία μάνδρα τῆς καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας», ὡς «καθολικὴ ἁγία Ἐκκλησία, ὡς «Ὁρθόδοξη», ἥτοι «ἡ Ὁρθόδοξη τῆς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας». Σὲ ἄλλο σημεῖο γράφει ὅτι «ἡ Ὁρθόδοξία ἐτήρησε τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἀφθόρον νύμφην τῷ νυμφίῳ αὐτῇς παρ' ἡμῖν, καίτοι μηδεμίαν μὲν ἔχουσιν ἀστυνομίαν κοσμηκὴν».

Χριστοῦγεννα μετὸν 89,5

Ἀπὸ τῆς Δευτέρᾳ 19 Δεκεμβρίου ἕως τὴν Κυριακὴ 25 Δεκεμβρίου 2016, οἱ ἐκπομπές τοῦ Ραδιοφώνου τῆς Ἐκκλησίας 89,5 ἀναφέρονται σὸ πρῶσωπο τῆς Παναγίας καὶ στὴ συμβολὴ τῆς στὴν Ἐνανθρώπησι τοῦ Λόγου δὲν μπορεῖ νὰ κατανοηθεῖ χωρὶς τὴν Παναγία. Γιὰ τὴν κατανοήσι τῆς Σάρκωσης εἶναι ἀπαραίτητο νὰ σταθεῖ καὶ σὸ πρῶσωπο τῆς Παναγίας, ἡ ὁποία παρουσιάζεται κατὰ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἀνδοσχὺς ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι τὴν ὀρθόδοξη παράδοξὴ ἡ Παναγία σπάνια ἀνοργαφεῖται χωρὶς τὸν Χριστὸ, γεγονὸς ποὺ δηλώνει τὴν ἄμεση συνδύει τῆς μὲ τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ δευτέρου προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Τὸ Μυστήριον τῆς ἐνανθρώπησις τοῦ Λόγου, ποὺ ὁ πιστὸς τὸ ζεῖ στὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ ὁποῖο ἐντέννεσε λογιτέχνες, ποιητὲς ἄλλα καὶ τὴν λαϊκὴ ποίησις ἀποτελεῖ τὸ κύριο θέμα τοῦ ἀφιερώματος τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν περίοδον τῶν Χριστοῦγεννῶν. Κἀλνται, παραδοσιακὰ τραγουδία, λόγοι Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπικαιρὰ λογοτεχνικὰ κείμενα πλαισιώνοντὸ ἀφιέρωμά αὐτό.

Ἀντίθετα, ὁ δυτικὸς Χριστιανισμὸς τῆς Παλαιᾶς Ρώμης χαρακτηρίζεται ὡς «Πατισμός» ποὺ ἐνυλοχῇ «τὴν ἡσυχὸν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ», καὶ ὅσοι ἐρίσκονται κάτω ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ Πάπα καὶ ἐπιτίθενται «κατὰ τὸ ἔθος αὐτῶν κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας» χαρακτηρίζονται ὡς «Πατισταί». Στὴν Δύση μὲ τῖς αἰρέσεις εἰσῆλθε «ὁ ἰὸς τοῦ νεωτερικοῦ». Ἡ Ἐκκλησία τῆς ἀρχαίας Ρώμης πρὶν ἀποκοπεῖ ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Καθολικὴ Ἐκκλησία ἀποκαλεῖται «Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία», ἐνῶ στὴν θέση τῆς βρισκεται ὁ «Πατισμός», προφανῶς γιὰ τῖς θεωρίες περὶ πρωτείας καὶ ἀλαθιότη τοῦ Πάπα, μιά δὲ φορὰ ἀποκαλεῖται «Ρωμῆνα Ἐκκλησία» ποὺ ἀντιδιαστέλλεται ἀπὸ τὴν ἀρχαία Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία. Ἐλάχιστες φορὲς ὁ Πατισμός ἀναφέρεται ὡς «Ἐκκλησία τῆς Ρώμης» καὶ «Δυτικὴ Ἐκκλησία», χωρὶς ἐκκλησιολογικὴ σημασία.

Οἱ δυτικοὶ ἀπεκόπτησαν ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξή Ἐκκλησία, ἀλλὰ «πρὶν ἡ ἀποστατήρωσις ἀπὸ τῆς Ὁρθοδόξιας εἰς τὰς αἰρέσεις αὐτὴν τὴν πίστιν κατεῖχον καὶ εἰς τὴν Πράξιν πραγματικότητα, λοιπὸν, τοὺς ἀποκαλεῖ αἰρετικούς.

Ἐπίσης, γίνεται λόγος γιὰ τὸ ὅτι σὲ αὐτὴν τὴν ἁγία μάνδρα τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, ἐπέπεσαν «λύκοι βαρεῖς». Σὲ αὐτὴ τὴν ἁγία μάνδρα τῆς Ὁρθοδόξιας, στὴν ὁποία καὶ ἐν αὐτῇ ποιμένες καὶ τὸ τίμιον πρεσβυτέριον καὶ τὸ μοναχικόν τάγμα διατηρεῖ αὐτὴν τὴν ἀρχαιοστὴν ἐναγὴν σερμόντητα τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ», «ἐπέπεσαν καὶ ἐπιτίππουσιν, ὡς καὶ ἐφ' ἡμῖν ὀρώμεν, "λύκοι βαρεῖς"». Στὴν συνέχεια οἱ Πατριάρχες τῆς Ανατολῆς καλοῦν τοὺς πιστοὺς νὰ αισθανθοῦν τὸ «μορβιανὸν ἀλγεῖνὸν αἰσθημα μητρὸς φιλοτέκνου καὶ τέκνων φιλομητρός, ὅταν **λυκοφρονες ἄνδρες καὶ ψυχοκτάται** σπουδαῖως καὶ μεθοδεύωνται ἵνα ἐκείνων ἀπαγάγωσι δούλων ἢ αὐτὰ ὡς ἄρνια ἐκ τῶν μητέρων αὐτῶν ἀφαρπασταῖν».

Εἶναι πολὺ σκληρὲς οἱ ἐκφράσεις τῖς ὁποῖες χρησιμοποιοῦν οἱ Πατριάρχες τῆς Ανατολῆς, γιὰ νὰ χαρακτηρίσουν τοὺς Λατίνους. Ἐπίσης εἶναι σημαντικό τὸ ὅτι στὴν Εὐγκύκλιο αὐτὴ γίνεται ἀναφορὰ εἰς ὁ ἅγιοι Πατέρες μας μὲς διδασκόντων «ἵνα μὴ τὴν Ὁρθόδοξον ἐκ τοῦ ἁγίου θρόνου, ἀλλὰ τὸν θρόνον αὐτὸν καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου κριζόμεν πρὸς τὰς θείας Γραφάς, πρὸς τὰς συνοδικὰς ἀποφάσεις καὶ ὁρους καὶ πράξ, τὴν κερηγυμένην πίστιν, ἥτοι πρὸς τὴν ὀρθόδοξον τῆς διηκωνεῖς διδασκαλίας». Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν προέρχεται ἡ ὀρθόδοξία ἀπὸ τὸν ἅγιο θρόνον, ἀλλὰ κρῖνουμε τὸν θρόνον καὶ τὸν καθημένο ἐπάνω στὸν θρόνον ἐπὶ τῇ βάσει ὅλης τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως.

Ἐπίσης, εἶναι σημαντικὴ καὶ μιά παρατήρησις ποὺ γίνεται ἀπὸ τοὺς Πατριάρχες τῆς Ανατολῆς, ὅτι παραμένουν οἱ ἔδρες ὧλων τῶν Ἐπισκόπων τῆς Δύσεως κενές, γιὰτι ἀναμένεται ἡ ἐπιστροφή τῶν ἀποστατηρῶντων ποιμένων μαζὶ μὲ τὰ ποιμνία τους. Γράφεται χαρακτηριστικῶς: «...καὶ ἡ κανονικὴ πρωτοκαθεδρία τῆς αὐτοῦ Μακαριότητος καὶ αἱ ἔδραι ἀπάντων τῶν ἐπισκόπων τῆς Δύσεως κεναὶ καὶ ἐτοιμαὶ διατελοῦσιν· ἡ γὰρ Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἀπεκδεχόμενη πάντως τὴν ἐπιστροφήν τῶν ἀποστατηρῶντων ποιμένων μετὰ τῶν ποιμνίων αὐτῶν, οὐ διορίει ψιλῷ τὸ ὄνομα ἐπὶ τῶν τῶν ἄλλων ἐνεργεῖα κυριότητος παρεισάκτους, κατηλεύουσα τὴν ἱερωσύνην».

Αὐτὸ εἶναι ἑνα σημαντικὸ ἐπιχείρημα, ὅτι ναι μὲν καλοῦνται «Ἐκκλησία τῆς Δύσεως», ἀλλὰ ἐννοοῦνται οἱ θρόνοι, οἱ ὁποῖοι ἦταν ὀρθόδοξοι προηγούμενως καὶ τώρα εἶναι κενοὶ ἀπὸ Ἐπισκόπους, δηλαδὴ δὲν ἀναγνώριζονται ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία οἱ εὐρίσκομενοι στοὺς θρόνους καὶ περιεμένον τὴν ἐπιστροφή τῶν ποιμένων ποὺ ἀπεστάτησαν μαζὶ μὲ τὰ ποιμνία τους. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν δίνεται ἐκκλησιαστικότητα στοὺς αἰρετικούς, οἱ ὁποῖοι κατέχουν κακῶς τῖς πταιαῖς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες¹⁸.

Κυρίως ἡ χρῆσι τῆς λέξεως Ἐκκλησία γιὰ τοὺς Χριστιανούς, τοὺς εὐρισκόμενους ἐκτὸς αὐτῆς, ἔγινε τὸν 20ὸ αἰῶνα ἀπὸ τὸ διδῆνῳμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου τοῦ ἔτους 1920.

Γι' αὐτὸ εἶναι ἀντιεπιστημονικὸ καὶ παραπλανητικὸ νὰ λέγεται ὅτι ἀκομή καὶ σὸ σημαντικό αὐτὸ κείμενον τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ανατολῆς μὲ τῖς Συνόδους τους γράφεται ὅτι οἱ «Ρωμαϊκακοθολικοὶ» εἶναι «Ἐκκλησίαν». Γιὰ τὸ θέμα αὐτὸ κατέθεσα σὰ Πρακτικὰ τῆς Συνόδου τὴν ἀποψὴ μου.

β) Ἡ ἀντορθόδοξος θεωρία τῶν «ετεροδόξων Ἐκκλησιῶν»

Τὸ δέσμισημῖο εἶναι ὅτι μετὰ τὴν ὑποβολὴ νέας προτάσεως ἀπὸ τὴν Ἀντιπροσωπία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, χωρὶς ὅμως ἡ Ἀντιπροσωπία νὰ ἔχη τὴν ἐξουσιοδότηση ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία νὰ κἀν ἀλλαγές στὶς ἀποφάσεις τῆς, καὶ μετὰ τὴν ἀποδοχὴ τῆς ἀπόφασις ἀπὸ τῖς ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, οὐσιαστικὰ δὲν ὑποστηρίχθηκαν οἱ ἐπόμενες ἐκκλησιολογικὲς ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας μας, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰς λεπτομέρειες, ὅπως τὸ παρουσίασα σὲ ἄλλο κείμενό μου.

Ἡ τελικὴ πρότασις τῆς Ἐκκλησίας στὴν 6 παράγραφο ἦταν ἡ ἀκόλουθη:

«Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τὴν ιστορικὴν ὀνομασίαν τῶν μὴ εὐρίσκομένων ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῆς ἄλλων ἐτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν...».

Κατ' ἀρχὰς δὲν γνωρίζω ἀκόμη ἐπακριβῶς τὴν πατρότητα τῆς νέας πρότασις, ποὺ ἔγινε κατὰ τὴν διάρκειά τῆς νύκτας τῆς Παρασκευῆς πρὸς Σάββατον, ἀλλὰ ἐκείνο ποὺ ἀντιλαμβάνομαι εἶναι ὅτι ἐκείνος ποὺ συνέλαβε αὐτὴν τὴν ἰδεα δὲν γνωρίζει τὴν δογματικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὅπως θὰ φανῇ πῶ κάτω.

Ἐπειτα, δὲν δόθηκε ἐπαρκὴς χρόνος, γιὰ νὰ μελετηθῇ ἡ νέα πρόταση καὶ νὰ ἀξιολογηθῇ ἀπὸ τὴν ἀντιπροσωπία μας. Ἡ ἀπόφασις ἐλήφθη μῆσα σὲ λίγα λεπτὰ σὲ ἔντασι καὶ χωρὶς οὐσιαστικὴ συζήτηση. Φάνηκε ὅτι μερικοὶ Ἀρχιερεῖς γνώριζαν τὸ περιεχόμενο τῆς νέας πρότασις, πρὶν ἀνοικνωθῆναι ἀπὸ τὸν Αρχιεπίσκοπο στὰ παρόντα μέλη τῆς Ἀντιπροσωπίας μας, ἐνῶ τὴν ἀκουα γιὰ πρώτη φορὰ ἐκείνῃ τὴν στιγμῇ. Ἀκόμη, παρουσιάσθηκε γραπτὸς οὐδὸ τὸ περιεχόμενο τῆς πρότασις βρίσκεται στὸ πνεῦμα τῆς ἀπόφασις τῆς Ἱεραρχίας μας καὶ τελικὰ παρουσιάσθηκε ὡς νικὴ τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τὸ σκεπτικὸ τῆς ἀπόφασις εἶναι τὸ ἑξῆς:

«Μὲ τὴν τροπολογία αὐτὴν πετυχαίνουμε μιά συνοδικὴ ἀπόφασις ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία περιορίζει τὸ ιστορικὸ πλαίσιο τῶν σχεσέων πρὸς τοὺς ἐτεροδόξους ὅχι στὴν ὑπαρξή, ἀλλὰ ΜΟΝΟ στὴν ιστορικὴ ὀνομασία αὐτῶν ὡς ἐτεροδόξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν ἢ Ὁμολογιῶν. Οἱ ἐκκλησιολογικὲς συνέπειες τῆς ἀλλαγῆς αὐτῆς εἶναι ἀυτονόητες. Ὅχι μόνον δὲν ἐπιτρεάζουν ἀρνητικῶς μὲ ὀποιοδήποτε τρόπο τὴ μακραίωνη ὀρθόδοξη παράδοξον, ἀλλ' ἀντίθετως προστατεύεται μὲ πολὺ σαφεῖ τρόπο ἡ ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία».

Στὸ δελτίον τύπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν ἡμέρᾳ ἐκείνῃ (25-6-2016) διατυπώθηκε ἡ ἂποψη ὅτι ἡ Ἀντιπροσωπία τῆς Ἐκκλησίας μας πρότεινε τὴν νέα πρόταση «στοιχοῦσα τὸ (sic) πνεῦμα τῆς Ἱεραρχίας».

Ὅμως, ἡ νέα αὐτὴ πρότασις τῆς πλειοψηφίας τῆς ἀντιπροσωπίας μας ἀφ' ἐνός μὲν ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ὁμόφωνη ἀπόφασις τῆς Ἱεραρχίας μας, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἶναι κακόδοξὴ καὶ ἀντορθόδοξη.

Ὁρθόδοξος τύπος

Ἡ Σιών κατὰ τοῦ Σιωνισμοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ράδειγμα, ἔχουμε περισσότερο φιλότιμο ἀπὸ ἄλλους λαούς. Ἡ λέξη φιλότιμο (μὲ τὴν νεολογικὴν ἐννοίαν) εἶναι δύσκολο ἀκόμη καὶ νὰ μεταφραστεῖ σὲ ἄλλες γλώσσες. Αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ, ὅμως, ρατσιστικὴ, ἐθνικιστικὴ καὶ φασιστικὴ ἀντίληψη. Ἀποτελεῖ ἀπλὰ μιά νείκυση, ποὺ ἰσχύει σὰ μεγάλο ποσοστὸ τοῦ ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ.

Ἀντίστοιχα, οἱ Ἕλληνες ἔχουμε ὡς λαὸς μιά ἀνίατη ἀσθένεια, τὴ διχονοία! Τρωγνόμαστε μεταξύ μας μέχρι νὰ αὐτοκαταστραφούμε. Τὸ βλέπουμε καὶ τὸ ζοῦμε ἀπὸ τὴν ᾽Υστερὴ ἐποχὴ τοῦ Χαλκοῦ (1600 π.Χ.) μέχρι σήμερα. Οἱ γενεϊκεῖσαι αὐτές, εἶτε λέγονται γιὰ ἐμάς, εἶτε γιὰ τοὺς Ἑβραίους, εἶτε γιὰ ὁποιοδήποτε ἄλλο, δὲν πρέπει νὰ παρερμηνεύονται.

Γ' αὐτὸ διακρίνωμε πλῆρως τοὺς ὅρους Ἑβραῖος καὶ Σιωνιστής. Ἀλλὰ, ἀπὸ τὴν ἄλλη, δὲν μποροῦμε νὰ ἀρνηθῶμε ὅτι πολλοὶ Ἑβραῖοι εἶναι Σιωνιστές, τοῦλάχιστον σὲ ἰδεολογικὸ ἐπίπεδο. Ποτέ, ὅμως, δὲν ταυτίζουμε τοὺς ὅρους. Ἀπλὰ, στὴ ροὴ τοῦ λόγου μπορεῖ νὰ ἐναλλάσσουμε τοὺς ὅρους, ἐπειδὴ οἱ Σιωνιστές προήλθαν ἀπὸ τὸ ἐβραϊκὸ ἔθνος. Μὲ τὸ ἴδιο δεδομένο ἀντιμετωπιεῖ καὶ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία αὐτές τῖς δύο ἐννοίες.

Ἐπόμενη, ἀλλὰ ἐξίσου παρεξηγημένη, εἶναι ἡ σχέση Σιωνισμοῦ καὶ Ιουδαϊκῆς θρησκείας. Ἐδῶ εἶναι ἀκόμη πῶ δύσκολο νὰ διακρίνῃ κανεὶς τοὺς ὅρους, διότι ἐπικρατεῖ ἐπίσημα ἡ ἀντίληψη ὅτι ἡ θρησκεία τῶν Ἑβραίων, μέχρι σήμερα, εἶναι ὁ Ιουδαϊσμός καὶ, το χειρότερο, ὅτι ὁ Ιουδαϊσμός ταυτίζεται μὲ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Τὸ ὅτι οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Σιωνιστές νομίζουν ὅτι πιστεύουν στὸν Μωυσή, δὲν τοὺς κάνει φορεῖς τῆς θρησκείας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Τὸ σίγουρο εἶναι ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἐδῶ καὶ αἰῶνες δὲν πιστεύουν στὸν Γιαχβὲ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἀντιθέτως, τὸν μισοῦν θανάσιμα!

Ὁρισμὸς Σιωνισμοῦ

Ἐφ'ὅσον ἔχουμε διαलेγκάνει αὐτὰ τὰ ζητήματα, μποροῦμε νὰ δοῦμε τί σημαίνει Σιωνισμός. Ἡ συνήθης ἑρμηνεία εἶναι ὅτι ὁ Σιωνισμός εἶναι πολιτικὸ κίνημα ποὺ ἐκίνησεν τὸν 19ο αἰῶνα μ.Χ. με σκοπὸ τὴ δημιουργία στὴν περιοχὴ τῆς Παλαιστίνης ἐνὸς νέου ἐβραϊκοῦ κράτους, ποὺ θὰ συγκέντρωνε ὅλους τοὺς Ἑβραίους τῆς διασπορᾶς. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια; Ὅχι, αὐτὸ ἦταν ἑνὸς ἐνδιέμεως στόχος, γιὰ νὰ πετύχουν ἑνα ἄλλο, πολὺ διαφορετικὸ σκοπὸ.

Σιωνισμός εἶναι μυστικὴ ὀργάνωση ποὺ ἀγωνίζεται νὰ δημιουργήσῃ μιά παγκόσμια αυτοκρατορία, μὲ πρωτεύουσάν τὴν Ἱερουσαλὴμ (ἡ Σιών, ὅπως ἐπίσης ὀνομα

Ο Άγ. Γρηγόριος Παλαμᾶς και ἡ ἐπί γῆς εἰρήνη

Τοῦ πανος. ἀρχ/του Θεοκλήτου, καθηγ. τοῦ ἱ. Ἡ. Ὁσ. Ἀρσενίου Κατπαδόκου

«Ποῖο εἶναι τὸ αἶψο τῆς κοινῆς δοξολογίας ἀγγέλλων καὶ ἀνθρώπων; Ποιὸ εἶναι τοῦτο τὸ πολυμίμητο καὶ τό-σο χαρμόσυνο εὐαγγέλιον; Ποιὰ εἶναι ἡ παγκόσμιος χα-ρά; Ἀκούσε καὶ διὰ καταλάβεις: εἰρήνην καὶ θεῖα εὐδοκία μεταξύ τῶν ἀνθρώπων.

Πολλές φορές ἔδωσε ὁ Θεός τὴν εἰρήνην Του ἀλλὰ μία εἶναι αὐτή, ποὺ εἶναι καὶ τὴν εὐδοκία Του μαζί τῆς. Αὐτὴν τὴν εἰρήνην, ποὺ λάβαμε διὰ τοῦ Βαπτίσματος ἀπὸ τὸν γεννηθέντα Σωτῆρα μας καὶ γίνιναμε κληρονό-μοι Θεοῦ καὶ συγκληρονόμοι Χριστοῦ.

Εἰρήνην καὶ φυλάτπουμε πρὸς τὸν Θεόν, κάνοντας τὸ ἅγιο θέλημά Του, εἰρήνην πρὸς τὸν αὐτὸ μας, ἔχοντας τοὺς λογισμοὺς μας σὲ κόσμια κατάσταση, εἰρήνην πρὸς τοὺς ἄλλους, ἀνέχομενοι ἀλλήλων καὶ συγχω-ρώντας ἀλλήλους, ὅπως καὶ ὁ Χριστὸς ἔκανε γιὰ χάρι καὶ μᾶς.

Αὐτὴν τὴν πολυπόθητὴ εἰρήνην τοῦ Θεοῦ, τὴν μόνη ἱκανὴ νὰ ἀναπλάσει τὸν κόσμον τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἁμαρτίας, εὐχόμεθα καὶ ἐμεῖς εἰς τὴν ἀγάπην σας, ἐπι-ζήτοντες νὰ ἀξιωθῶμε ἀπαντες τῆς υἱοθεσίας τοῦ οὐρα-νίου Πατρός.

Μὲ αὐτὰ τὰ θεοπνεύματα λόγια κατακλείει τὴν ἐόρτη ὁμίλια τοὴν στήν Χριστοῦ Γέννησιν ὁ μέγας πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας μας Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς καὶ μᾶς

«Ἰδοὺ ἡ Παρθένος»

Γράφει ὁ κ. Παναγιώτης Ράπτης

Διαβάζοντας σὲ παλιές συνέχειες τοῦ περιοδικοῦ «ΟΣΙΑ ΕΙΡΗΝΗΝ ΧΡΥΣΟΒΑΛΛΑΝΤΟΥ» γιὰ τὸν Ραββῖνον Ἰσαάκ ποὺ πίστευε στὸν Χριστὸ καὶ ἐγίνε πρεσβύτε-ρος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, παρατήρησα ὅτι τὰ σημεῖα «κλειδί» τῆς παρεμηνείας τῶν Ραββίνων στὴν προφητεία τοῦ Ἡσαΐα γιὰ τὸν Χριστὸ εἶναι κυρίως δύο.

Πρῶτον ἡ Ἑβραϊκὴ λέξι «ἀλμά», ποὺ σημαίνει νε-αρή Παρθένος, ἀλλὰ οἱ Ραββῖνοι τὴν μεταφράζουν καὶ ἐννοοῦν τὴν νεαρὴ γυναῖκα τοῦ Ἡσαΐα, παρ' ὅλο ποὺ οἱ Ἑβραῖοι μεταφραστές Ἀκύλας, Θεοδοτίωνας, Σύμμα-χος καὶ οἱ Ὁ Ἑβραῖοὶ τὴν μετα-φράζουν ὡς «Παρθένος νεά-νις».

Καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ στὸ Ἡ΄ Κε-φάλαιο ἀναφέρει: «Καὶ προσηύλθον πρὸς τὴν Προφ-ητίσαν, ἥτις συνέλαβε κ.λπ...». Στὸ ἴδιο Κεφ. (Ἡ΄ 3) ὁ Θεὸς φα-νερώνει στὸν Ἡσαΐα καὶ τὸ ὄνο-μα τοῦ γιου του, Μαχέρ -σαλά-χας - βᾶς καὶ ὄχι Ἐρμανουὴλ τῆς «νῆς ἀλμά...». Ἰδοὺ ἡ Παρθένος... καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐρμανουὴλ.

Ἄν ὁ γίος του ἦταν ὁ Μεσ-σίας τῶν Ἑβραίων θὰ ἐπρεπε νὰ ἐφαρμοστοῦν σ' αὐτὸν τὰ ὅσα περιγράφει γιὰ τὸν Μεσσία στὸ κγ΄ Κεφάλαιο καὶ ὅλες οἱ προφητείες τῶν ἄλλων προ-φητῶν. Ἐκτὸς αὐτοῦ γιατί νὰ συνεχίζονται οἱ προφητείες καὶ μετὰ τὸν Ἡσαΐα καὶ τοῦ μεγα-λύου προφήτη (Λουκ. ζ΄ 28) τοῦ Ἰωάννη τοῦ Προδρόμου; Καὶ γιατί περιέχονται τὸν Μεσσία ἀκόμη νὰ ἐρῇ; Ἐπειτα ἔχομε δύο γυναῖκες καὶ δύο γιους μὲ διαφορετικὰ ὀνόματα, τὴν προφήτισσα, γυναῖκα τοῦ Ἡσαΐα ποὺ γέννησε τὸν γίὸ τοῦ Μαχέρ - σαλά-χας -βᾶς καὶ τὴν Παρθένο ποὺ γεννᾷ τὸν Ἐρμανουὴλ.

Ἡ Ἑβραϊκὴ λέξι Ἰμ-ανού-έλ ἐκφράζει Ἰμ -(μετὰ), -ανού (ἡμῶν), -ἐλ (ὁ Θεός), δηλ. μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός, ἡ ὁ

Κληρονόμοι τοῦ τεχθέντος Σωτῆρος οἱ ἀφανεῖς καὶ ἄσημοι

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ποια τροφὴ, διὰ νὰ ἐπαnéλθωμε καὶ ἐπανεύρωμε τὴν σὺνεναν, ἡ ὁποία πρέτει εἰς τὸν ἀνθρώπον, ἀφοῦ ἀλλάξωμε τὴν ζωὴ εκείνη, ποὺ παρτάζει μόνον εἰς τὰ κτήνη. Καὶ οἱ κτηνώδεις μὲς πρὸς τὴν ψυχὴν, συνεχίζει ὁ ἅγιος Κύριλλος, διὰ τὴν προσέγγισιν τῆς πνευματικῆς τραπεζῆς, τῆς φάνης, ἄς ἐρῶμε ὄχι πλεον ὁρτόν, ἀλλὰ ἄρτον τὸν ἐρχόμενον ἀπὸ τὸν οὐράνιν, τὸ σῶμα τῆς ἀληθινῆς ζωῆς».

Εἰς τὴν φάτην τῶν ἀλόγων ζώων κατεδέχθη διὰ γεννήθησθι ὁ Θεάνθρωπος Κύριος καὶ εἰς τοὺς ἀπὸλοι-κούς βοσκούς τῆς Βηθλεὲμ ἐυαγγελισθῆκε ὁ ἄγγελος Κυρίου τὸ κοσμοχαρμόσυνο μῆνυμα τῆς Θείας Γεννή-σεως Του. Καὶ ἐπειὰ ρητορικὰ ἐνὰς ἐκκλησιαστικὸς ἐρμηνευτὴς: «Διότι ὁ ἄγγελος δὲν ἐπῆγγε εἰς τὰ ἱερο-σάλευμα, δὲν ἀνέζητησε τοὺς γραμμειῶς καὶ τοὺς φα-ρισαίους, δὲν εἰσήλθε εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαί-ων, ἀλλὰ εὗρηκε ποιμένες – βοσκούς, οἱ ὁποῖοι διέ-μειναν εἰς τοὺς ἀρούσους τῶν καὶ ἐφύλασσαν τὸ ποι-μνίον τῶν, παρμενόμενους μὲ τὴν σειρὰν τῶν ἀγρυ-πνῶν ὠριμένους ὡρὲς τὴν νύκτα, καὶ εἰς ἐκείνους μετέ-φερε τὸ εὐαγγέλιο τῆς χαρᾶς, τὴν χαρμόσυνην εἰδοσι τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ; Καὶ ὁ ἴδιος ἀπαγὰ: Διότι ἐκείνιν μὲν (οἱ γραμμειῶς καὶ Φαρισαί-οι) ἦσαν διεσπασμένοι καὶ ἐπρόκειτο νὰ τοὺς διαπε-ράσῃ τὸ πρῶτον τοῦ φθόνου, ἐνῶ (οἱ ποιμένες) ἦσαν ἀπλᾶστοι, ἀκακοί, ἐπιδιώκοντες μὲ ἱερὸ ζῆλο τὴν πο-λείτητα τῶν Πατριάρχων καὶ αὐτοῦ τοῦ Μωϋσέως. Γιατὶ καὶ αὐτοὶ ἦσαν ποιμένες».

Δὲν ἦσαν σοφοί, οὔτε διακεκριμένοι μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀνθρώποι ἐπιρροῆς ἦσαν οἱ ποι-μένες αὐτοί, παρατρέφει κάποιος σύγχρονος ἐρμηνευ-τὸς σχολαστικῶς. Ἐξέλεγλαν μὲλλον διὰ τὴν πτωχεϊαν τῶν καὶ τὴν ἀφανείαν τῶν. Ὁ Παντοδύναμος Θεὸς ἐπι-βλέπει μὲ ἰδιαίτερη ἐννοια εἰς τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἀση-μίους. Ὁ ἄγγελος ἐμφανισθῆκε εἰς τοὺς ποιμένες, ὡσὰν νὰ θελῇ ὅτι ὁ Θεὸς τοὺς πτωχοὺς τοῦ κόσμου τοῦτου, αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι μὲ καρτερία καὶ ἐλπί-δα πρὸς αὐτὸν ὑπομένουν τὴν πτωχεϊαν τῶν, ἐξέλεξε

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΩΝ

Τὸ Οικουμενικὸν Πατριαρχεῖον μετὰ βαθείας λύπης ἐπιληροφορήθη τὴν διὰ προμακρατικῆς ἐπιθέσεως δο-λορησιν διὰ τὸν Ἀγκύρα Πρέσβευς τῆς Ρωσικῆς Ὁμο-σπονδίας ἀειμνήστου Ἀνδρέου Karlov, μετὰ τοῦ ὁποῖ-ου ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία εἶχε λιαν ἀναβάς σχέσεις.

Τὸ Οικουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐκφράζει τὸν ἀπο-τρομασμένον του, καταδικάζει τὴν ἀνίερνον καὶ ἀπάν-θρωπον ταύτην πράξιν ἐναντίον τῆς ζωῆς ἐνὸς καλοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀξίου ἀντιπάλου, ὁ ὁποῖος ἐργάζετο μόνον διὰ τὴν εἰρήνην, καὶ συλλυπεῖται τοὺς οικείους τοὺς, τοὺς συνεργάτας καὶ συναδέλφους του, τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ πολιτικὴν ἡγεσίαν τῆς Ρωσικῆς Ὁμοσπονδίας καὶ ὁλόκληρον τὸν εὐεσβῆρ Ρωσικὸν Λαὸν διὰ τὴν μεγάλην ταύτην ἀπίστεϊαν, εὐχεται δὲ ὅπως κατὰ τὸ νέον ἐτος ἐκλείψουν αἱ παντός εἰδους τρομο-κρατικαὶ ἐνέργειαι καὶ ἐργησθῶν ὁ κόσμος, διὰ τὴν συν-αδελφωσιν καὶ τὴν δημιουργικὴν συνεργασίαν ἀνθρώ-πων καὶ λαῶν καὶ διὰ τὴν εὐημερίαν ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Αἰωνίαν ἡ μνήμη τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Ἀνδρέου! Εἴθε νὰ τὸν ἀναπαύσῃ ὁ Θεὸς ἐν χώρα ζώντων καὶ ἐν σκηναῖς δικαίων!

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 20ῇ Δεκεμβρίου 2016

Γιὰ τὶς ὁμιλίες τοῦ μακαριστοῦ π. Αθανασίου Μυτιληναίου σὲ CD
Βασίλειος Παπαδόπουλος

Τ.Θ 40909, Μικροχώρι 19014 Καπανδρῖτι
Τηλ.: 22950.56080, 6946.004 136

καλεῖ νὰ φυλάτπουμε μὲ ὅλη μας τὴν δύναμη αὐτὴν τὴν εἰρήνην, ποὺ εἶναι καὶ τὴν εὐδοκία τοῦ Θεοῦ μαζί τῆς. Αὐτὴν τὴν εἰρήνην, ποὺ λάβαμε διὰ τοῦ Βαπτίσματος ἀπὸ τὸν γεννηθέντα Σωτῆρα μας καὶ γίνιναμε κληρονό-μοι Θεοῦ καὶ συγκληρονόμοι Χριστοῦ.

Εἰρήνην καὶ φυλάτπουμε πρὸς τὸν Θεόν, κάνοντας τὸ ἅγιο θέλημά Του, εἰρήνην πρὸς τὸν αὐτὸ μας, ἔχοντας τοὺς λογισμοὺς μας σὲ κόσμια κατάσταση, εἰρήνην πρὸς τοὺς ἄλλους, ἀνέχομενοι ἀλλήλων καὶ συγχω-ρώντας ἀλλήλους, ὅπως καὶ ὁ Χριστὸς ἔκανε γιὰ χάρι καὶ μᾶς.

Αὐτὴν τὴν πολυπόθητὴ εἰρήνην τοῦ Θεοῦ, τὴν μόνη ἱκανὴ νὰ ἀναπλάσει τὸν κόσμον τῆς φθορᾶς καὶ τῆς ἁμαρτίας, εὐχόμεθα καὶ ἐμεῖς εἰς τὴν ἀγάπην σας, ἐπι-ζήτοντες νὰ ἀξιωθῶμε ἀπαντες τῆς υἱοθεσίας τοῦ οὐρα-νίου Πατρός.

«Ἰδοὺ ἡ Παρθένος»

Γράφει ὁ κ. Παναγιώτης Ράπτης

Θεὸς εἶναι μαζί μας καὶ δηλώνει τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Θεοῦ. Τὸ ὅτι ἡ λέξι «ἀλμά» σημαίνει τὴν ἄγμον κα-ρὴν, τὴν ἀνυπόστατη ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ ἄλλα χω-ρία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Στὸ (Γέν. κδ΄ 43) μιλά γιὰ τὴν Ρεβέκκα τὴν κόρη ποὺ προορίζταν γιὰ γυναῖκα τοῦ Ἡσαάκ. Στὸ (Ἑσδούς β΄ 8) μιλά γιὰ τὴν ἀδερφὴ τοῦ Μωϋσῆ, Ἀλλὰ καὶ στοὺς Ψαλμ. ζη΄ 26, Παροιμίαν Α΄ 19, Ἀσμα ὁσμάτων καὶ α΄ 3 καὶ στ΄ 8, ποὺ ἐπιβεβαι-ώνουν τὴν σωστὴ ἑρμηνεία. Ἐτσι φεύνει κάθε ἀμφιβο-λία ὅτι ἐδῶ δὲν πρόκειται γιὰ τὴν παντρεμένη, νεαρὴ γυναῖκα τοῦ Ἡσαΐα καὶ μητέρα τοῦ Μαχέρ..., ἀλλὰ γιὰ τὴν καθ' αὐτοῦ καὶ καθ' οὐσίαν Παρθένον καὶ μητέρα τοῦ Ἐρμανουήλ.

Αὐτὰ ποὺ προφήτουμε γιὰ τὸν Μεσσία ὁ Ἡσαΐας ἐφαρμόστη-καν στὸν γιὸ τοῦ τὸν Μαχέρ; Ἀσφαλὺς καὶ ὄχι. Γιατὶ αὐτὰ ἐφαρμόστηκαν στὸν γιὸ τῆς Παρθένου τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ, ὅπως ἀναλύονται καὶ ἐκτυλι-σσονται στὰ ἐπεισόδια στὴν Καινὴ Διαθήκῃ, καὶ μὲ θεῖο πᾶ-θος καὶ τὴν ἀνάστασιν.

Τὸ δεύτερον σημεῖο «κλειδί» εἶναι τοῦ Ἡσαΐα (ΝΓ΄ 9) ὅπου λέει:

... Διότι δὲν ἔκαμεν ἄνομίαν, οὐδὲ εὗρεθῇ δολὸς ἐν τῷ στό-ματι Αὐτοῦ». Ἐνῶ τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐβάφια τὰ ἐξήγουν οἱ ἀφοροῦν τὸν Ἑβραϊκὸ λαὸ καὶ ὅλες τῆς κακουχίης, ὁ διασκορ-πισμὸς τῶν Ἑβραίων, ἡ κατα-στροφή τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τοῦ μοναδικοῦ ναοῦ τοῦ Σολομῶ-ντος, τῆς ἀποδόσης στὶς ἀμαρτί-ες τῶν, ἐδῶ ἀναφέρει οἱ δὲν ἐκα-ν καμίαν ἁμαρτίαν καὶ πείθουν σὲ ἀντίστροφ καὶ εἶναι σχῆμα ὀξύμωρον! ...Γιατὶ δὲν μπορεῖ ὁ ἴδιος ὁ λαὸς νὰ εἶναι ἁμαρτωλὸς καὶ σύγχρονως καὶ ἀναμάρτητος. Ἄρα καὶ ἄλλο ἐννοεῖ ὁ προφήτης καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι πέρπουν σὲ βαρπύτο σφάλμα χωρὶς νὰ τοὺς τὸ ἐπι-τρέψει νὰ τὸ παραδεχτοῖν ὁ βαθυς ἐγωῖσμος, οἱ εἶναι ὁ ἐκλεκτός, περιούσιος λαὸς τοῦ Θεοῦ.

νε καμίαν ἁμαρτίαν καὶ πείθουν σὲ ἀντίστροφ καὶ εἶναι σχῆμα ὀξύμωρον! ...Γιατὶ δὲν μπορεῖ ὁ ἴδιος ὁ λαὸς νὰ εἶναι ἁμαρτωλὸς καὶ σύγχρονως καὶ ἀναμάρτητος. Ἄρα καὶ ἄλλο ἐννοεῖ ὁ προφήτης καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι πέρπουν σὲ βαρπύτο σφάλμα χωρὶς νὰ τοὺς τὸ ἐπι-τρέψει νὰ τὸ παραδεχτοῖν ὁ βαθυς ἐγωῖσμος, οἱ εἶναι ὁ ἐκλεκτός, περιούσιος λαὸς τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας παρατηρεῖ ὅτι: «Πρέτει νὰ ἐννοήσωμε ἐπὶ ἀρχαίως ἦτο ἐκείνους ὁ ὁποῖος ἐυαγγελισθῇ εἰς τοὺς ποιμένες τῆς (Λυτρω-τῆν) χαρὰν, ἀφοῦ κατῆλθε μαζί μὲ τὴν ὑπ' αὐτὸν στρα-τιά νὰ δα κομίσῃ τὰ εὐαγγελία χαρὰς τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τοῦτο παρὰ προηγουμένων μο-νώτατος διελέγτο με αὐτοὺς, ἀφοῦ δὲν ἐπέτιππε εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν ἡ ὑπ' αὐτὸν στρατιά διὰ τὸ ὅρατον τῆς φύσεως».

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ εἰς τὴν ἑρμηνείαν τῆς φράσεως «καὶ δόξα Κυρίῳ περιελαμψεν αὐτοὺς, καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν», ὁ μὲν ἐκκλησιαστικὸς ἐρμηνευτὴς Εὐθύμιος Ζιναβήγιος λέγει: «Δόξαν Κυρίου νῦν θεῖον φῶς νόσους», ὁ δὲ ἅγιος Ἀθανάσιος Πατριάρχης Ἀλε-ξανδρείας τονίζει ὅτι: «ἐστὶν ὁ φόβος ἐκείνων (τῶν ποι-μένων) οὐ κατὰ δειλίαν ψυχῆς, ἀλλὰ κατ' ἐπίγνωσιν τῆς τῶν κρειττόνων παρουσίας».

Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας παρατηρεῖ ὅτι: «Πρέτει νὰ ἐννοήσωμε ἐπὶ ἀρχαίως ἦτο ἐκείνους ὁ ὁποῖος ἐυαγγελισθῇ εἰς τοὺς ποιμένες τῆς (Λυτρω-τῆν) χαρὰν, ἀφοῦ κατῆλθε μαζί μὲ τὴν ὑπ' αὐτὸν στρα-τιά νὰ δα κομίσῃ τὰ εὐαγγελία χαρὰς τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τοῦτο παρὰ προηγουμένων μο-νώτατος διελέγτο με αὐτοὺς, ἀφοῦ δὲν ἐπέτιππε εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν ἡ ὑπ' αὐτὸν στρατιά διὰ τὸ ὅρατον τῆς φύσεως».

Οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι αἰνοῦν τὸν Κύριον διὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ, κατὰ τὸν Προφητὰντα Δαυὶδ (ψαλμ. ρμῃ΄ 2 καὶ ἐξῆς), δοξολογοῦν δὲ «τὴν μίαν θεότητα καὶ τὴν οικονομῶθεισαν σωτηρίαν», κατὰ τὸν ἐρμηνευτὴν Ζιγα-βήων.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος σημειώνει ὅτι οἱ Θεῖος Λυτρωτὴς μας Ἰησοῦς Χριστὸς «ἀφοῦ ἦλθε μὲ τὴν ἐνανθρώπησιν Του» εἰς τὸ κατάλυμα μας καὶ εὗρε τὴν ὑπαρξίν μας γεμάτῃ ρύτους καὶ ἀκαθαρσίας, γυ-μνῇ, γεμάτῃ ἀπὸ αἵματα, τὴν ἐβρεψε, τὴν ἐνέδυσε μὲ ἐνδυμα, πρὸς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εὐρεθῇ ἄλλο ὄμοιο. Ὁ ἴδιος ἐγὼν στολῇ τῆς υπέρβους μας καὶ ὅπως τὴν προσέλαβε εἰς τὴν σάρκα Του, εἶσι τὴν ὠδήγησε εἰς τὴν δόξαν. Δ' αὐτὴν ἔχει ἐτοιμασθῇ ἡ αἰώνια κληρονο-μίαν» (Ε.Π.Ε. 5, 210). «Ὁ Χριστὸς, ὅπως ἔλαβε μορφή ὡς μὲν τὴν σάρκωσιν, διότι διαφορετικὰ δὲν θὰ τὸν ἐδόξουν οἱ ἀνθρώποι, εἶσι προτοίμως διὰ αὐτὰ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὸ μυστήριον τῆς σαρκώσεως μὲ φωνὴν θένου (τοῦ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου), διὰ νὰ δυνήθουν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους νὰ ἀποδεχθοῦν τὴν ἀλή-θεια» (Ε.Π.Ε. 12, 670).

Ἀγαπήτοί μου ἀδελφοί,

Ἀσφαλὺς ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι τὸ ἐνδυμα τῆς Θεότητος, προκειμένη νὰ ἐνωθῇ ὁ Θεὸς μὲ τὸν ἀνθρώπον, μὲ τὸ ἱερὸ Μυστήριον τῆς Θείας Ἐνανθρ-ώπησεως. Καὶ ἀναμφιβόλως ὁ Πανάγιος Θεὸς ἐπέλεξε τοὺς ἀπὸλοικούς καὶ ταπεινοὺς ποιμένες – βοσκούς, διὰ νὰ εὐαγγελισθῇ διὰ τοῦ Ἀγγέλου Του εἰς τὴν ἀνθρωπι-ότητα καὶ τὸν κόσμον ὅλον **ἐχαράν μεγάλην, ἥτις ἐστὶν πασι τῷ λαῷ· δι' ἐτεχθῆ ὑμῖν σήμερον Σω-τὴρ, ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος ἐν πόλει Δαυὶδ**. Δὲν θὰ ἐπρεπε τὸ θεῖον αὐτὸ ἐνδυμα τῆς ταπεινοφροσύ-νης νὰ τὸ φέρουμε ὅλοι μας εἰς τὴν ὑπαρξίν μας, διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἐνωσις καὶ προσέγγισις ἐπιγείων καὶ ἐπουρανίων.

Αφοῦ ὁ Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν «περηφάνους ἀντι-τάσσειται, ταπεινοὺς δὲ δίδωσι χάριν», ἄς ἀγαπήσωμε τὴν ὑποτασίον ταπεινότητα, τὸ ταπεινὸ φρόνημα καὶ γε-νικώτερα τὴν ἀπλήρ ταπεινὴ ζωὴ, χωρὶς αὐτὸ νὰ ὑποδη-λώων τὸν ταπεινόμενον ἀπὸ τὸ περιβάλλον του καὶ τὴν ἁμαρτία ἀνθρώπου.

Εὐχόμενος δὲ ἀπὸ καρδίας ἐλογηθῆμ, εἰρηκῶν τὸ ἅγιο Δωδεκαήμερο καὶ πᾶσαν παρά Κυρίῳ εἵπασκωμ καὶ εὐλογῶν ἐν χάριτι καὶ ἰκτιρμοῖς, τὴν παροχὴν γὰν θεῖων δωρημάτων εἰς ὅλους σας, καὶ ἰδιαίτερως εἰς τοὺς ἐγγύς καὶ μακρὰν ταξιδεύοντας προσφιλεῖς μας ναυτικούς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν δοκιμαζομένην μαθητιώσα, σπουδάζουσα, ἐργαζομένη καὶ στρατευομένη νεολαία τῆς πατρίδος μας, διατελώ,

Μεθ' ἐορτῶν εὐχῶν καὶ ἀληθῶς ἐν Χριστῷ ἀγάπης καὶ τιμῆς **Ὁ Μητροπολίτης ὙΟ Κυθρήνων Σεραφεῖμ**

Ὁρθόδοξος Τύπος

Ριπαὶ - Ἐξηγήσεις - Ἐπεξηγήσεις - Ἀπορίαι!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Χωρῶν, ἦτο «συμφιλίωτικός»! Δὲν ἄφησε αἰχμὲς γιὰ κανένα σημεῖο τῶν Ἀποφάσεων τοῦ Κολυμπαρίου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς Εἰσηγήσεως, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε πέμπτος τὸ λόγον ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπλᾶκτου κ. Ἰερόθεος. Ὅταν, λοιπόν, ἄρχισε νὰ ἀναφερεῖται σὲ μερικὰ «ἀδυνάτα» σημεῖα τῶν ἐν Κρήτῃ ἀποφασισθέντων, τότε ὅλας ἀφινδύως ἔνας ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων κατὰ τὰ πρεσβεία τῆς ἀρχιερωσύνης Ἱεραρχῶν ὁ πολυσέβαστος καὶ λιαν ἀγαθὸς ἐν Χριστῷ Ἀδελφός μας Σεβ. Περιστερίου κ. Χρυσόστομος «ῶρησεν», λεκτικικῶς ἐνοεῖται, κατὰ τοῦ ὁμιλητοῦ καὶ μὲ ὅπως ἀνάδεδρο τὸν δέικοτον συνεχῶς ἱσχυρίζομενος, ὅτι «δὲν ἔχομε μὲ τὸ δικαίωμα νὰ κρίνωμε τὶς Ἀποφάσεις τῆς Κρήτης, ἐφ' ὅσον ἡ Σύνοδος ἐκείνη συνεκλήθη, συνεκέφη καὶ ἀπε-φάσισεν, ὅσα ἀπεφάσισεν, ὑπὸ τὴν ἐπίπνοιαν καὶ τὸν φωτισμὸν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐρέθισε τὴν ταπεινότητά μας, ὅποτε μὲ καταθεθεῖσα γραπτὴ Διηλώσιμὴ μας, ἐδηλώσαμεν ὅτι ὑπὸ ταισάτας συνθήκας καὶ σὲ ἐνδείξει διαμετριάσεως ΔΕΝ ΘΑ ΣΥΜΜΕΤΑΣΧΟΥΜΕ ΣΤΙΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ, ΔΕΝ ΘΑ ΟΜΙΛΗΣΟΥΜΕ! Κατόπιν τοῦτου καταγράψαμε τὶς ἀπομείας μας σὲ ἕνα χαρτί καὶ τὶς καταθέσαμε γιὰ τὰ Πρακτικὰ τῆς Συνόδου. Ἀργότερα θὰ τῖς δημοσιοποιήσουμε.

Συνεπῶς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος-Πρόεδρος, ὤφειλε νὰ ἀκο-λουθῇ τὸ γενικώτερο κλίμα.

Παρὰ ταῦτα ἀπὸ μία μεριδία τῶν Σεβασμιωτάτων Συνέδρων ὑπῆρξαν ἀντιρράσεις, οἱ ὁποῖες ὅμως δὲν ἔδωσαν ἕνα μαχητικὸ χαρακτῆρα στὴν αἵθουσα τῶν Συνεδρίων μας. Τὸ γενικὸ κλίμα ἦταν νὰ μὴ δυσανεσθηθῇ ὁ Πατριάρχης μας!

Καλῶς; Κακῶς; Εὐσεῖς δὲν τὸ κρίνετε!

Τελικὰ ἡ ταπεινὴ μας γνώμη εἶναι, ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης δὲν ἔλυσε προβλήματα! Ἀντιθέτως ΠΡΟΚΑΛΕΣΕ, ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΝΕΑ ΠΡΟ-ΒΛΗΜΑΤΑ! Ἡ συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας ΔΕΝ ΤΗΝ ΑΠΟΔΕΧΟΝΚΕ!

Ἄς δοῦμε λεπτομερέστερα τὸ ζήτημα. Σὰς παρουσιάζουμε κάποιες ση-μειώσεις μας, τῆς ὁποῖες εἰχαμε συντάξῃ πρὸ ἡμερῶν, ἀλλὰ δὲν ἐδημοσιο-ποίησαμε τότε, ἀνεμένοντας τῆς Συνεδρείας τῆς Δ.Ι.Ε. Ὁ διαπιστώσετε ἐπαναλήψεις, ἀλλὰ δὲν πεiràζει! Ἐτσι θὰ ἐμπειδύσετε καλυτέρα τὰ σχό-λια.

Λοιπὸν ὁ Εἰσηγητὴς Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολό-γος, σὲ μία λεπτομερὴ καὶ λιαν καταποτιστικὴ Εἰσήγησιν τοῦ, ἀνεφέρθη στὰ ἐν Κολυμπαρίῳ συζητηθέντα καὶ ἀποφασισθέντα, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἀναφερθῇ σὲ ὠριμένα

ΛΥΣΙΣ ΤΩΝ ΑΔΙΕΞΟΔΩΝ Ο ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ταρίας, **Νέας Ρώμης – Κωνσταντινουπόλεως**, τὸν **Ναόν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας**, δηλαδή τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ.

Ἐκεῖ παρήλασαν αὐτοκράτορες, Βασιλεῖς, Πατριάρχαι, λαοὶ καὶ ἡγεμόνες, δι’ αἰώνας καὶ χιλιετίαι.

Τίς σοφορὸς ἐπιστήμων ἢ ἀρχὼν εἶναι δυνατόν νὰ ἀμφισβητήσῃ, ἐνὰ τοιοῦτον πολιτισμόν, ποῦ ἀντέξε εἰς τοὺς κραδασμοὺς τῆς ἱστορίας;

Συνεκίνησε ἔθνη, καὶ μετεμόρφωσε τὴν ἀνατολικὴν Εὐρώπην, εἰς χριστιανικὴν Ὀρθόδοξαν, ἐξεχριστιάνισε τοὺς Σλαῦους, ἐδίδαξε τὴν Γραφὴν τῶν, ἀπέκρουσε βαρβάρους καὶ ἐδέσποξε γιὰ αἰώνας καὶ χιλιετίαι τὸν Βυζαντινὸν Κράτος εἰς ὁλόκληρον τὴν ἀνατολικὴν Μεσόγειον.

Τίς σῶφρων, τίς πολιτικὸς ἡγέτης, μὲ γνῶσιν τοῦ Πολιτισμοῦ τούτου, τίς νομικός, τίς μελετητὴς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, θὰ τολμήσῃ νὰ διαρρήξῃ τὴν σχέσιν ταύτην τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς Χριστιανικῆς ὀρθοδοξίας, ἰσχυρούσης δι’ αἰώνας καὶ ἀποτελούσης ἱστορικὴν συνειδήσιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ;

Μόνον κομπλεξικοὶ καὶ ἄφρονες, ἡμιμαθεῖς καὶ φθονεργοί, μόνον βασιταὶ τῆς διαχρονικῆς συνειδήσεως τοῦ λαοῦ, δικτατορικῶς φερόμενοι, ἀντιδημοκρατικῶς σκεπτόμενοι, ἐσκοτισμένοι πνευματικῶς, σκοταδισταί, ὑπάνθρωποι καὶ διεφθαρμένοι, ψυχικῶς καὶ σωματικῶς, ἀνόητοι καὶ ὑλισταί, εἶναι δυνατόν νὰ τολμώσουν τοιοῦτον ἐγκλημα, ἥτοι τὴν διδασκίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, μὲ τὴν πνευματικὴν, ὑπερφυσικὴν τοῦ σχήσιν μὲ τὸν Δημιουργόν τῶν ὄντων, τὸν ἀνθρώπῳ καὶ τοῦ Σύμπαντος, Τριαδικὸν Μόνον Ἀληθινὸν Θεόν.

Μόνον ἐσκοτισμένοι διανοητικῶς, καὶ τυφλοί, ἀπολίτσοι καὶ βάρβαροι, εἶναι δυνατόν νὰ θεωροῦν, ὡς ἐκσυγχρονισμόν τὴν ἀλογίαν, τὴν ἀποκήρυξιν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν διαστροφὴν τῆς ἐλευθερίας, καὶ τὸν φυσικὸν νόμον τῶν ὄντων καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Ἀράγε ἡ Ὀρθοδοξία, ὡς φρόνημα καὶ πρῶτος ζωῆς, ἐπέφερε τὴν παρουσίαν οἰκονομικὴν καὶ πολιτικὴν κρίσιν; Ἀράγε αἱ ἀξίαι τοῦ Εὐαγγελίου, ἐδίδασαν νὰ μεταβληθῶμεν εἰς ψεύστας, ἀπάτεωνας, φιλαύτους, φιλαργυροὺς, κλέπτας καὶ προστύχους εἰς τὸν ἀτομικὸν καὶ κοινωνικὸν μας βίον, πόρονος ἢ μοιχοῦ; Οὐδαμῶς.

Ἀράγε ἡ Ὀρθοδοξία κατέστρεψε τὸν οἰκογενειακὸν βίον; ἐδίδασε τὰ αὐτοκτονίας, τὰς ἀρπαγὰς τῶν φορολόγων, τὴν ἀπανθρωπίαν τῶν τραπεζῶν, τὴν ἀρρωστημένην καὶ βάρβαρον παγκοσμιοποίησιν, τὴν συσσωρεύσιν τοῦ πλοῦτου εἰς ὀλίγους, τὰς ἀδικίας, τοὺς φόνους καὶ τὸν πόλεμον, τύπου Συρίας, διὰ γεωστρατηγικὰ συμφέροντα; Τὴν προσαγωγὴν τῆς ὁμοφυλοφιλίας, τῆς μὴ παρατηρουμένης οὐδὲ εἰς τὰ ἀλφά ζωα; Τὴν ἐκρίψωσιν ἐκατομμυρίων ἀνθρώπων ἀπὸ τὰς ἐστίας τῶν, τοὺς φόνους ἐκατοντάδων χιλιάδων ἀνθρώπων;

Μὴπως ἐδίδασε τὸν τῆχανισμόν; Τὴν τρομοκρατίαν; Τὴν ἀναστάσιμιν τῆς ὑψηλῆου κατὰ τὰς τελευταῖαις δεκαετίαις διὰ τὰ πετρέλαια; Τὰς ἀμβλιώσεις, τὰ ναρκωτικά, τὰς συζυγικὰς ἀπίστιαις ἐν ὀνόματι τῆς ἐρωτικῆς ἀτελευτερώσεως; Ἡ ὀρθοδοξία ἐφερε τὰς ψυχολογικὰς ἀσθενείας;

Τοῦναντίον. Ὅστις εἶναι βαπτισμένος, ζῇ μὲ εὐλογημένον ἐκ Θεοῦ γάμον, φυλάσσει, δίκην λεμονανθοῦ εἰς τοὺς κήπους ἐσπεριδοσειῶν, τὴν ἀνογήν καὶ παρθενίαν τοῦ μέχρι τοῦ γάμου, χαίρεται εἰς τὸν Ἰάμον τὴν γυναικα του, τὰ παῖδιά του καὶ τὰ ἐγγόνιά του. Δὲν γνωρίζει διαζύγιον καὶ τὰ παῖδιά του δὲν κυκλοφοροῦν εἰς τοὺς δρόμους, ἐρεῖπτα ψυχικῶς, ἀπελπισμένα, χωρὶς τὴν ἀγάπην τῶν γονέων τῶν νῦν.

Μήπως ἡ Ὀρθοδοξία ἡμπόδισε τὴν πρόοδον τῶν ἐπιστημῶν; Οὐχί.

Ποῖος δίδωσεν τοὺς ἀρχαίους φιλοσόφους; Τὰ Μοναστήρια καὶ οἱ Μοναχοί.

Τίς ἀνοεὶ ὅτι τὰ λαφυραγωγημένα χειρόγραφα τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Φράγκων ἐχρησιμοποίησαν ὡς βάσεις τοῦ σημερινοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πολιτισμοῦ;

Τίς ἀνοεὶ ὅτι ἡ ἀχαρίστη τῶν Εὐρωπαίων;

Τίς ἀνοεὶ ὅτι ἡ ἀθεΐα τῆς σημερινῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς ὀδμήγῃ εἰς τὸ χάος τὴν Ἀνθρωπότητα;

Τίς ἀνοεὶ τὰς αὐτοκτονίας εἰς τὴν Σουηδίαν, καίτοι ἔχει τὴν καλύτεραν οἰκονομίαν εἰς τὴν Εὐρώπην;

Τίς ἀνοεὶ ὅτι σήμερον ἡ Ρωσσία τοῦ Πούτιν, συνεργάζεται μὲ τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, διὰ νὰ ἀνορθώσῃ –καλλιεργήσῃ τὰς χριστιανικὰς ἀξίας εἰς τὸν δημόσιον βίον, τὰς ὁποίας κατέστρεψε ἡ βία τοῦ Κομμουνισμοῦ;

Τίς Σας ἐδίδασκε, κ. Πρωθυπουργέ, νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, μετὰ τὸ δημοψήφισμα καὶ νὰ ἀθετήσῃ τὰς προεκλογικὰς Σας υποσχέσεις περὶ καταργήσεως τῶν μνημονίων;

Ἀσφαλὺς οὐχί ἡ χριστιανικὴ ὀρθοδοξία. Διὸ καὶ τῶρα περιωριστοῖσθε εἰς τὸν δημόσιον βίον, ὡς καὶ οἱ προκατοχοὶ Σας μνημονικοὶ Πρωθυπουργοί.

Τοῦ λόγου τὸ σφάλεός ἐπιβεβαιώνει ἡ ἐπισυναπτομένη ὑπ’ ἀρ. 55/20-3-2015 ἡμετέρα πρὸς μὴς ἐπιστολή, τῆς ὁποίας, ἐὰν εἶχατε ἐκμίμησι ὀρθῶς τὰς εἰσηγήσεις, ἀλλὰ θὰ ᾤσαν αἱ τυχαὶ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ὕμῳν προσωπικῶς.

Ἐξοχώτατε κ. Πρωθυπουργέ,

Τὰ λάθῃ εἶναι ἀνθρώπινα· ὅταν ὁμως συνεχίζωνται εἶναι δέγνμα ἀνοήσιας καὶ ἐγώισμοῦ.

Ἐπαναπροσδιορίσατε τὴν Πολιτικὴν Σας.

Δὲν Σας ἐπρόβληψατε τὸ BREXIT; Γιατί ἐπιμένετε εἰς τὴν παρομνήσιν τῆς Εὐρωζώνης; Ὑπάρχει διέξοδος; Ἐκατέρευσέ ἡ οἰκονομία; Διεκόπη τὸ ζεστοῦλημα τῆς κρατικῆς περιουσίας; Ὅχι.

Ἀντεπερίωσατε τὴν αἰσιοδοξίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ; Οὐδαμῶς.

Ἀντετρέψατε τὸ ρεῦμα τῆς μεταναστεύσεως τῶν Ἑλλήνων; Οὐχί.

Ἐφυλάξατε τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος; Τοῦναντίον τὸ κράτος κατεκλύσθη ἀπὸ ὕμιατα ἐγκληματικῶν πολέμων τῆς Μέσης Ανατολῆς.

Εἶχατε τὸν ἀνδρισμόν νὰ εἰπτεῖ εἰς τὸν **Πρόεδρον**

Καὶ σαρκωθέντα... καὶ ἐνανθρωπήσαντα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

σχετίζεται μὲ τὴν Ἀλήθειαν.

Ὅσα ἀνεγέρματα δὲν εἶναι μὴ δυσνόητος δογματικὴ ἐρμηνεία, ἀλλὰ μὴ ἀπὸ ἀπάντησης-ἐξουδετέρωσης τῶν ἄλλων θρησκειῶν. Ὁ Θεὸς μὴ ὑπάρχει ἐπειδὴ ἔγινε ἀληθινὸς ἀνθρώπος καὶ ἐτοῖ ἀναδεικνύει τὴν ἀλήθεια καδὲ ὄντος, τὴν πληρότητα, δηλ. τὴν σωτηρίαν καὶ δὲν θὰ ᾔδυντο νὰ εἶναι διὰ αὐτὰ καὶ νὰ πράττει διὰ αὐτὰ, ἐὰν δὲν ἦτο ἡ Ἀλήθεια. Ἀντιστροφή, ἐπειδὴ κανεὶς εἰς τὸν θεοποίητῶν τὸν θρησκείαν δὲν σαρκώθηκε πραγματικά (οἱ θεοὶ μεταμορφώσανται μόνον) δὲν μποροῦν νὰ σωζόν, διότι δὲν εἶναι εἰς θεὸν νὰ ἀναδείκνῃ οἱ ἴδιοι τὴν ἀλήθειαν/πληρότητα τοῦ ἀνθρώπου, ἐπομένως εἶναι παντελῶς ψευδεῖς. Ὅ,τι καὶ νὰ τοὺς ὑπαγορεύοιεν διὰ τὸ «καλὸν» τοῦ ἀνθρώπου αἱ θεότητες ἐρ’ ὅσον παραμένουν ἀκονύνητοι μὲ τὴν φύσιν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μὴ ἀπάθι, διότι δὲν ἔχουν πεῖραν αὐτῆς καὶ ἀρα αὐτοὶ ποὺ τοὺς παρουσιάζουν ὡς ἀλήθεια εἶναι παραπλάνητοι. Ἰδοὺ διαπὶ οἱ θεοὶ τῶν θρησκειῶν εἶναι δαιμόνια. Ποία εἶναι ὁμως ἡ ἐνορία τῆς «ἐνανθρωπήσεως»;

«Καὶ ἐνανθρωπήσαντα. Αὐτὸ ἀναφέρεται, ἐπειδὴ ἔγινε αὐτὸς τέλειος ἀνθρώπος καὶ μέσα στὴ μήτῃρα ἀποδεχθῆκε ἀκριβῶς τέλειο βρέφος, τὸ ὁποῖο τρεφόνταν μὲ φυσικὸ τρόπο καὶ γεννήθηκε ὡς νήπιον. Δὲν ἀνάρρεσε τὴν φύσιν, ἀλλὰ ἐπανόρθωσε τὰ τέλη φύσεως... μεγαλώνοντας, λαμβάνοντας τροφὴ, κοιμώμενος καὶ υπακούοντας τὴν πραγματικὴ μητέρα καὶ τὸν νομιζόμενο ὡς πατέρα του. Ἄν καὶ ὑπὲρ τὴν φύσιν ἦταν ὅσα ἀφοροῦν Ἀὐτόν, ὁστόσο ὅσο αὐτὸ ἐπιτερεῖσταν, καθὼς δὲν παρατηρήθηκε ἀπὸ τὰ ἀδιάβλητα πᾶθὰ καὶ ὑπῆρχε σὲ Ἀὐτὸν τέλειο σῶμα καὶ ψυχὴ... ἔμετις πλαστικὰ καὶ ἐξ ἀρχῆς διπλοὶ ἀπὸ τὸν Λόγο λαμβάνοντας σῶμα μαζὶ μὲ ψυχὴ καὶ

Ὁμῳάμa καὶ τοὺς ἐμπλεκόμενους εἰς τὴν Συρίαν νὰ σταματήσουν τὸν πόλεμον; Οὐχί.

Τότε ὑποκρίνεσθε καὶ ἐμπάτετε τὸν κόσμον.

Ἡ παγκοσμιοποίησις εἶναι μιὰ τρέλλα. Εἶναι μιὰ ἀπάτη. Ἐγκλημα ἐναντίον τῶν λαῶν καὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Γιατὶ δὲν ἀνδράτε; Μήπως εἰσθε ἐντολοδόχοι σκοτεινῶν κέντρων, διὰ νὰ καταστραφούν πολιτισμοί, ἔθνη καὶ λαοί, ἠθικά καὶ πνευματικά ἀξία; Ὁ Ἑλληνισμὸς καὶ ἡ Ὀρθοδοξία;

Λυποῦμαι διότι σήμερον εἰς τὴν Ἀθηνινὴν Ἐκκλησίαν, τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ὑπάρχουν ἀνάξιοι τοῦ Χριστοῦ, τῶν περιστάσεων καὶ τῆς δυσκολίας τῶν καιρῶν, πνευματικοὶ ἡγέτες, Πατριάρχαι, Ἀρχιεπίσκοποι, Ἀρχιερεῖς, Μονάζοντες, ἐκτὸς ἐλαχίστων φωτεινῶν ἐξαιρέσεων, διὰ νὰ ἔχουν τὸν πνευματικὸν ἀνδρισμόν νὰ Σας υποδείξουν, ὅτι ἀκολουθεῖτε λάθος δρόμον, ὀδηγεῖτε τοὺς

Ἡ εἰκὼν τῆς «Παναγίας Σουμελά»

λαοὺς εἰς τὸ Χάος. Ἀντ’ αὐτοῦ τοῦναντίον συμπτράτουν εἰς τὴν ἀλογὸν πολιτικὴν Σας, τὴν πολιτικὴν τῶν οἰκονομικῶν συμπερὸντων τῶν ὀλίγων καὶ δρογαῶν εἰς τὴν ἐξαθλιώσιν τῶν λαῶν καὶ εἰς τὴν ἀποδόμησιν τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιών, Σας κολακεύουν καὶ συντροφοῦν μαζ’ Σας, ὡς καὶ μὲ τοὺς πρωταίτιους τῶν πολεμικῶν ἐγκλημάτων.

Δὲν εἶναι πρῶθυμοι διὰ θυσίας τῶν θρόνων καὶ τῆς ζωῆς τῶν, κατὰ μίμησιν τοῦ Σταυρωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀνάξιοι τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ τῶν ἁγίων μαρτύρων τοῦ χριστιανισμοῦ.

Ἀντὶ νὰ εἶναι ὁμολογητὰ μεταβληθῆσαν εἰς διπλωμάτας τὴν μόνην ἁμαρτίαν, τὴν ὁποίαν κατεδίκασεν ὁ Χριστὸς μὲ τὸ «οὐαί».

Ἔτσι συνεχίζεται, ἡ προδοσία τοῦ Ἰοῦδα. Δὲν πρόδωσε μόνον τὸν Χριστόν τὸ Ἰουδαῖος εἰς τὴν Ἱστορίαν. Εἰς τὴν διαδρομὴν τῶν αἰώνων ὑπῆρξαν πολλοὶ Ἰουδαε, μὲ τὸ ἐνδυμα τοῦ χριστιανοῦ ποιμένων.

Γνωρίζω δι, ἐνδεχομένως, εἰς τὴν προσωπικὴν Σας ζωὴν, κάποιοι Ἰουδαε, ψευδοχριστοὶ καὶ ψευδοτρεφῆται, Σας ἀπογοητεύσαν.

Μὴ ταυτίζετε τὸν Χριστόν καὶ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, μὲ τοὺς τοιοῦτους ψευδοποιμένους.

Ἡ Ὀρθοδοξία δὲν ἔσχε ἱερὰς ἐξετάσεις οὔτε θρησκευτικὰς πολέμους, τύπου Μπτελφαστ Βορείου Ἰρλανδίας καὶ Σταυροφοριῶν. Δὲν ἐπεβλήθη ὁ Χριστιανισμὸς διὰ τῆς βίας. Τὴν βίαν ἤρκισαν οἱ δικῶται τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ Νέρων, ὁ Διοκλητιανὸς κ. ἄ. , οὐχί οἱ Χριστιανοί.

Οἱ Ἄγιοι ἀπόστολοι ἐκήρυξαν τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν- δὲν τὴν ἐπέβαλον οὔτε μὲ τὰ ὄπλα, οὔτε μὲ τὴν βίαν τοῦ κρατικοῦ νόμου. Ἥλλαξαν ἐν ἐλευθερίᾳ τὰς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐλευθερώσαν τὴν κρίσιν ἀπὸ τὴν προσκύνησιν τῶν εἰδωλῶν καὶ τὴν τυραννίαν τοῦ διαβόλου. Τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὴν λατερίαν τῶν δαιμόνων Σας εἰσηγομένη ἀφρονες θεολογίαι καὶ ψευδοποιημένες Ἀρχιερεῖς – μὴ τοὺς ἀκούετε.

Εἰς τὸν Βυζάντιον ὁ νόμος δὲν ἐπέβαλε τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν, ἀπλῶς ἀπέτυπννε εἰς τοὺς νόμους τὸ εὐσεβεῖς φρόνημα τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ, τὴν προσήλωσίν του εἰς τὸν Χριστόν.

Δὲν εἶναι κατ’ ἐξοχὴν ἐπιθέθυνος τῆς συγκρούσεως μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, ὁ κ. Φίλης. Κατ’ ἐξοχὴν ὑπαίτιος εἶναι ὁ παραμένον εἰσὶν εἰς σύμβουλος καὶ τοῦ νέου υπουργοῦ Παιδείας, ὁ κ. Παγκάρογλου καὶ ἡ ὁμηγυρία τῶν. Υἱὸς ἱερῶς. Ἐὰν παραμείνῃ εἰς τὴν θεσν τοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ νέου Ὑπουργοῦ θὰ ἐπαναληφθῇ ἡ σύγκρουσις μὲ τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ αὐτὸ θὰ ὀδηγήσῃ εἰς περαιτέρω πολιτικὴν φθοράν τῆς Κυβερνήσεως καὶ θὰ Σας περιωριστοποιήσῃ συντομωτερον εἰς τὸν δημόσιον βίον τῆς Χώρας.

Ἡ Ὀρθοδοξία δὲν ἔχει ἀνάγκη τὸν Καίσαρα, διὰ νὰ ἐπιβιώσῃ εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν.

Ὁ Καῖσαρ (τὸ Κράτος) ἔχει ἀνάγκην τῆς πνευματικῆς

διπλῶς ἀναπλασθήκαμε ἀπὸ τὸν ἴδιο Λόγο, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε τέλειο ἀνδρῶπον, σῶμα μαζὶ μὲ ψυχή».

Ἀπὸ τὸ ἀπόστασμα αὐτὸ ἀντιλαμβάνομεθα ὅτι ὁ ὁρος «ἐνανθρώπησις» σχετίζεται κυρίως μὲ τὴν τελειότητα τῆς σαρκώσεως. Ἀν ἡ «σάρκωσις» ἀναφέρεται εἰς τὴν πραγματικότητα τοῦ συμβάντος, ἡ «ἐνανθρώπησις» ἀναφέρεται εἰς τὴν πληρότητα τοῦ γεγονότος. Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ λαμβάνει ὁλόκληρο σῶμα καὶ ὁλόκληρην ψυχὴ, ὅχι μέρος αὐτῶν. Γίνεται καθ’ ὅλη ἀνθρώπος, τέλειος ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος μάλιστα ὑπόκειται εἰς τὴν φυσικὴν διδασκαλίαν κυφορίας, θρέψεως, αὔξεσεως, ἀναπαύσεως, δηλαδή ἀναπαυκρίσεως εἰς τὰ ἀδιάβλητα πᾶθῃ, τῆς πείνης, διψῆς, κοπώσεως κ.τ.λ. Δὲν χωρεῖ ἐπίσης καμία ἰδέα περὶ «μετεναρκαώσεως» ἢ «μετεμωρώσεως» καθὼς «σῶμα» καὶ «ψυχὴ» εἶναι δεδομένα, μοναδικά, ἀνεπανάληπτα, τελούντα μόνον εἰς μετὰ τὸς συνάρμοσιν, μὴ δανείσιμα καὶ ἀφοροῦν εἰς ἓνα μόνον πρόσωπον.

Ἡ «σάρκωσις» λοιπὸν μὲς μνηνίε δι’ ὄντως ἔγινε ἀνθρώπος καὶ ἡ «ἐνανθρώπησις» δι’ ἐνέλητε ἀνθρώπος.

δυνάμειws τῆς χριστιανικῆς Ὀρθοδόξου ἀληθείας, διὰ νὰ μὴ σασιπῇ.

Ἡ κρατικὴ ἐξουσία εἰς τὸν Βυζάντιον εἶχε ἐμπισπθῇ εἰς τοὺς νόμους καὶ ὁ δημόσιος βίος ἀπὸ τὸ ὀρθόδοξον χριστιανικὸν πνεῦμα, ὅ, καὶ ὁδημογύρησεν τὸν πολιτισμόν, ὁ ὁποῖος θαυμάζεται παγκοσμίως.

Ἡ παρκαμὴ τῶν ἀξιών αὐτῶν καὶ αἱ πλάναι τῶν αἰρέσεων συντέλεσαν εἰς τὴν διάλυσιν τοῦ συννεκτικοῦ δεσμοῦ τῆς αυτοκρατορίας.

Ἡ βαρεία φορολογία εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἐπαρχίας τοῦ Βυζαντίου συντέλεσε, ὥστε οἱ γηγενεῖς πληθυσμοί, νὰ δεχθούν, ὡς ἐλευθερωτὰς, τοὺς Ἀραβας κατακτητὰς, τὸν 7^ο μ.Χ. αἰῶνα, μὲ ἀποτελέσμα τὴν ἀπώλειαν τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῶν τῆς αυτοκρατορίας.

Ἡ ἐκχώρησις, ἀπ’ τὸν 11^ο αἰ., οἰκονομικῶν προνομίων εἰς τοὺς Ἐνετοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἔσχεν ὡς ἀποτελέσμα τὸν οἰκονομικὸν ἔλεγχον τῆς αυτοκρατορίας ὑπὸ ξένων ἐχθρικών πρὸς τὴν ἐπιβίωσιν τῆς αυτοκρατορίας δυνάμεως.

Ἡ πτώσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῷ 1204 μ.Χ. εἰς τοὺς Φράγκους, ἀποπάτησι ἡμετέρων φιλάρχων, ἀνάξιων αυτοκρατόρων, δεικτάσας τὴν ἐνόπητῃ τῆς αυτοκρατορίας, μὴ δυνηθείσης εἰς τὸ ἐξῆς, λόγῳ τῆς διασπάσεως, νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὴν ἐπέλασιν τῶν Τούρκων, μετὰ τὴν ἥπαν τοῦ Ματζικέρτ, τῷ 1071 μ.Χ., καὶ ὠδήγησε ταύτην εἰς τὴν πτώσιν αὐτῆς τῷ 1453 μ.Χ.

Κατὰ τοὺς ᾠφερούς αἰῶνας τῆς Τουρκοκρατίας, ὁ Ἑλληνισμὸς διετηρήθῃ εἰς τὴν ἱστορίαν διὰ τῆς γλώσσας ὁμιλουμένης εἰς τοὺς ἱερούς ναοὺς τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν θείαν λατρείαν τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ, εἰς τὰ κρυφὰ σχολεῖα, καὶ μὲ τὸ περίφημον κοινοτικὸν σύστημα ὀργανώσεως τοῦ βίου τῶν υποδούλων.

Τὸ κοινοτικὸν σύστημα κατέστρεψεν ἡ Κυβέρνησις Σημιτῇ μὲ τὴν μεταρροπήν του εἰς τὸ σύστημα διοικήσεως Καποδιστρια-Καλλικράτῃ.

Ἡ παγκοσμιοποίησις τῆς οἰκονομίας καὶ ὁ Διεθνὴς Σιωνισμός, μέσῳ τῶν σκοτεινῶν στοῶν τῆς Μασσωνίας, ἔχει ὡς στόχον τὴν καταστροφὴν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἐκκλησίας.

Μοναδικὸν γνῶρισμα τοῦ ἀρρωστημένου Σιωνισμοῦ, τὸ ξένου πρὸς τὸ ἀληθές πνεῦμα τῶν Προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ τοῦ ἀληθοῦς Μεσσίου, τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ προσκύνησις, μέχρι σήμερον, τοῦ «χρυσοῦ μῶσχοι» τῆς Σιναιτικῆς ἐρήμου, εἰς βάρος τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου.

Ἐξοχώτατε κύριε Πρωθυπουργέ,

Ὅταν ὁ Χριστὸς ἐπειράσθῃ ὑπὸ τὸν Φαρισαίων, μὲ τὴν ἐρώτησιν «ἔξεστι δοῦναι φόρον Καίσαρι ἢ οὐ;» ἀπήντησε: «Τί με πειράζετε, ὑποκριταί; Ἐπιδείξατέ μοι τὸ νόμισμα τοῦ κήνσου. Τίνος ἡ εἰκὼν αὐτῇ καὶ ἡ ὑπογραφή;» Οἱ δὲ εἶπον: «Καίσαρος». Καὶ ὁ Χριστὸς ἀπήντησεν: «Ἀποδοτε οὖν τὰ Καίσαρος, Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ, τῷ Θεῷ». Καὶ ἀφέντες Αὐτὸν πρὸς καιρὸν, ἀπήλθον. Ἀργότερον οἱ ἴδιοι τὸν ἐσταύρωσαν. Ὁ θάνατος τοῦ ὁμως κατεπείσθη τὸν θάνατον, **διότι ἡτο Θεὸς καὶ ἀνθρώπος**.

Ἐπιλογὴ τῶν ἀληθινῶν χριστιανῶν εἶναι οἱ διωγμοὶ διὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁ θάνατος καὶ ἡ θυσία. Ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς δὲν φοβεῖται τὸν θάνατον.

«Χριστὸς Ἀνέστη!»

«Χριστὸς ἔγενθεις ἐκ νεκρῶν ἀπαρχῇ τῶν κοικομημένων ἐγένετο».

Ἐκεῖνοι ὁμως οἱ ὁποῖοι ἐσταύρωσαν τὸν Χριστόν, οἱ Φαρισαῖοι δηλαδή, «τοὺς πῆρε ὁ διάβολος», διότι δὲν μετενόησαν. Ἐπλήρωσαν μὲ ἀργυρία τοὺς στρατιώτας, διὰ νὰ κρυπνῶν τὴν ἀλήθειαν, ὡς πράττοντο συνήθως οἱ ἔνοχοι.

Έπαιβσας εις τὰς συνειδήσεις τῶν μαθητῶν;

Ἀποκαλυπτικὴ εἶναι ἡ συν-έντευξις, τὴν ὁποίαν παρεχώρησεν ὁ Ὑ.π. Παιδείας κ. Κ. Παβρόγλου εἰς τὴν κ. Μ. Παπαματθαίου σχετικῶς μετὰ τὴν Ὁρθοσκηντικὴ καὶ τὴν Ἱστορίαν. Ὁ Ὑπουργὸς ἐδήλωσεν ὅτι τὰ μαθήματα δὴ «ἐκσυγχρονιστοῦν». Ὡστε τὸ πρῶτον νὰ καλλιεργῇ «ἠθικὴ συνείδηση» (ὄχι πίστιν) καὶ τὸ δεύτερον «ἱστορικὴ συνείδηση» (ὄχι ἐθνικὴν)! Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Τὸ Βῆμα τῆς Κυριακῆς» τῆς 18ης Δεκεμβρίου 2016:

«-Πλὴς διὰ διαδοχῶν τὰ Ὁρθοσκευτικὰ οἱ μαθητὴς τὴν ἐπόμενην σχολικὴν χρονιά· -Θὰ εἰμαστε σὲ θέσιν νὰ τὸ ἀπαντήσουμε, ὅταν ολοκληρωθῇ ἡ πλοικτικὴ ἐφαρμογὴ τὴν ἐφετινὴν χρονιά. Τὸ βεβαίον εἶναι ὅτι χρειαζέται νὰ ἐκσυγχρονιστῇ ὁ πρό-πτος διδασκαλίας τῶν Ὁρθοσκευτικῶν - νὰ μετατραπῇ ἀπὸ ἐνα μάθημα κατῆχησος σὲ ἐνα μάθημα ποὺ θὰ καλλιεργῇ τὴν ἠθικὴ συνείδηση τῶν μαθητῶν καὶ ποὺ θὰ βοηθᾷ νὰ κατανοήσουν τὸ θρησκευτικὸ φαινόμενο ὡς ὅμη τῆς πολιτιστικῆς συγκροτήσεως τῶν κοι-νωνιῶν. Προφανῶς ἡ Ὁρθοδοξία θὰ ἀποτελεῖ κυρίαρχο τμήμα τῶν

Τὸ ἀποτυχημένον πείραμα τῶν Ἱσλαρικῶν Σπουδῶν

Ὁ κ. Σταυρὸς Τζίμας ἐδημοσίευσεν ἄρθρον, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ ἀπὸ ἐπικοινωνίαν μεν φοιτητὰς καὶ καθηγητάς τῶν Ἱσλαμικῶν Σπουδῶν τῆς Θεολ. Σχολῆς Θεσσαλονίκης καταλήγει εἰς τὸ πῶσον ἐνδιαφέροντος εἶναι ἡ κατεύθυνσις αὐτῇ. Ἀπ’ ὅσα γρά-φονται διαπιστώνεται καὶ: α) ὅτι ὑπάρχει προσηρότης, καθὼς διὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κορανίου ἔχει γίνει προ-σωρινὴ ἀνάθεσις, β) ὅτι οἱ φοιτηταὶ ἐνδιαφέρονται νὰ γίνον-εν διπλωμάται καὶ ὄχι θεολόγοι (μάλιστα προβάλεται αὐτὸ ὡς κίνητρον προσελκύ-σεως), γ) δὲν προσήλθον μου-σουλμάνοι, δ) οἱ Καθηγηταὶ εὐέλπιστοὺν ὅτι δὴ προσέλ-θον μουσουλμάνοι μόνον ὅταν δὰ ὑπάρξῃ διευκολύνσις εἰς τὴν εἰσαγωγὴν (ἀντιθέτως πρὸς τοὺς υποψηφίους ὧλων τῶν ἄλλων Τμημάτων, ποὺ δὲν ἔχουν παρόμοια προνό-μια), δ) ἐπεβεβαιώθη ἡ ἀπο-ψις τοῦ Ο.Τ. ὅτι αἱ μουσουλ-μανικαὶ κοινότητες δὲν θὰ ἐπιδύωται νὰ μάθων τὴν πί-στιν τοὺς ἀπὸ χριστιανούς καὶ ε) ὑποσκάπτεται ἡ Θεολογία, καθὼς ὅπως ἐδήλωσεν Καθη-γήτρια («οἱ φοιτηταὶ Ἰσλα-μικῶν Σπουδῶν») σὲ σχέσιν μετὰ τοὺς θεολόγους ποὺ θγάινουμε δὰ ἔχουν πολλὰς περισσότε-ρες ευκαιρίας! Παραθέτο-μεν τμήμα τῶν δηλώσεων τῆς ὡς ἐδημοσίευθῃ εἰς τὴν ἐφη-μερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» τῆς 18ης Δεκεμβρίου 2016:

«Σκέφθηκα πῶς θὰ μπορούσα νὰ ἀσχοληθῶ στὴ συνέχεια ἔχον-τας ἐφόδια γύρω στὸν ἀραβικὸ κόσμον, πὺ τὴν διπλωματία καὶ πολλὰ ἄλλα...», λέει ὁ Γιάννης Παλαμίδης φοιτητῆς. «Ενδιαφερόμουν γιὰ τῆς

Οἰκουμενιστικὸν τὸ Τμ. Θεολογίας τῆς Λευκωσίας;

Εἰς ἡμερίδα ποὺ διωργάνωσε τὸ τμήμα Θεολογίας τῆς Λευκωσίας ὑπεστηρίχθησαν ἐνθέρμως οἱ δια-δραστηρικὰ καὶ διαθρησκευτικοὶ διά-λογοι! Ὡς ἐπιπαρασφoρήθημεν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Λουκᾶ Παναγιώτου τὴν ἱστοσελίδα maistorgos.com τῆς 16ης Δεκεμβρίου 2016:

«Τὴν ἀδύτην ἀναγκαιότητα ὑπάρχει καὶ ἐνεργῶς παρουσιάσις καὶ συμμετοχῆς τῆς Ὁρθοδόξης στοὺς Διαχριστιανικοὺς Διαλόγους, τόσο σὲ αὐστηρὰ ἐπιστημονικῶ, ὅσο καὶ σὲ θεολογικῶ, κοινωνικῶ, ιεραποστολικῶ καὶ πολιτικῶ ἐπίπε-δο, ἐπείστανε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολιτὴς Σασιῶμων (τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου) κ. Γεννάδιος, μιλώντας στὴν ἐπισημι-μονικὴ Ἡμερίδα, τὴν ὁποία διοργά-νωσε, στὶς 10 Δεκεμβρίου 2016, τὸ Τμήμα Θεολογίας καὶ Πολιτισμοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Λευκωσίας. Θέ-

Ὁ Σεβ. Γαλλίας ἐτοιμάζεται διὰ Ἀμερικῆς;

Θερμὰς ἐπαφὰς εἶχαν ὁ Σεβ. Γαλλίας με τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας κ. Π. Παυλιφόου-λον κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ εἰς τὸν Ἱ. Καθεδρικὸν Νάον τοῦ Ἁγίου Στεφάνου Παρισίων. Ὁ Σεβ. Γαλλίας ἐδώρησεν εἰς αὐτὸν ἀνάγινον πρὸς τὸ ἀξίωμα

νέων βιβλίων. Περιμένουμε τῆς προπαιδεῖς τῆς ἐπιτροπῆς ποὺ εἶχε συγκροτήσῃ ἡ Ἐκκλησία γιὰ τὰ προγράμματα σπουδῶν καὶ θὰ ἀξιολογήσουμε τὰ προγράμματα, ὥστε νὰ ἀδηγηθούμε στὴ συγ-γραφεὶ βιβλίων.

-Καὶ μετ’ ἡ διδασκαλία τῆς Ἱστο-ρίας; -Ἡ διδασκαλία τῆς Ἱστορίας εἶναι ἄλλο ἐνα ζήτημα ποὺ χρειά-ζεται νὰ ἐκσυγχρονιστῇ. Θὰ πρέπει νὰ μετατρέψουμε τὴν Ἱστορία ἀπὸ ἐνα μάθημα ποὺ στόχο ἔχει νὰ καλλιε-ργῇσι ἀποκλειστικὰ τὴν ἐθνικὴ συνεί-δηση, σὲ ἐνα μάθημα ποὺ καλλιε-ργεῖ τὴν ἱστορικὴ συνείδηση. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι χάνει τὸν εκπαιδευτικὸ του ρόλο οὐτε ὅι παύει ἡ Ἱστορία νὰ σφυρηλατῇ κοινοτήτες. Αὐτὸ ποὺ σημαίνει εἶναι ὅτι τὰ παῖδια θὰ εἶναι σὲ θέσιν νὰ κατανοήσουν τὴν ἱστορι-κότητα τῆς ἐθνικῆς τους συνείδησης ἄλλα καὶ τὴν ἱστορικότητα τῆς ἐθνικῆς συνείδησης τοῦ ἄλλου. Τὸ παρελθόν καὶ ἡ Ἱστορία, ἔχουν τὴ δι-κὴν τους γραμματικὴ, μέσα ἀπὸ τὴν ὁποία μπορούμε νὰ κατανοήσουμε τὰ μεγάλὰ προβλήματα τῶν ἀνα-σχολούν τὴν ἀνθρωπότητα. Σὲ αὐ-τὴν πρέπει νὰ ἐκπαιδεύσουμε τὰ παῖδια. Ἡ ἐθνικὴ Ἱστορία εἶναι ἐνα πῶλο σημερινὸ κομμάτι αὐτοῦ τοῦ στόχου, ἄλλα οὐτὸ τὸ μοναδικὸ οὐτε τὸ σπουδαιότερο.»

Τὸ ἀποτυχημένον πείραμα τῶν Ἱσλαρικῶν Σπουδῶν

βαλκανικὰς σπουδὰς καὶ ὅταν ἔμα-θα ὅτι «Ἐπίσας» τὴν Κατεῦθυνση ἱσλαμικῶν ἐπὶτα ὐαούσι, τί ἔγινε ἐδῶ πρῶτος;... Ἐκανα καλὴ ἐπιλογή», τὴν ἀπεκρίθη ἡ Ἀθανασία Ἀβράμο-γιου φοιτήτρια. «Ἐνας ἀπὸ τοὺς στόχους τῆς λειτουργίας, ἴσως ὁ πῶ σημαντικὸς, εἶναι ἡ ἐκπαίδευση νέων ποὺ θὰ διδῶσιν τὴν ἱσλα-μικὴ Θεολογία στὰ δημόσια σχο-λεῖα τῆς μουσουλμανικῆς μειονότη-τας στὴ Ὁράκη. Ὡστόσο, μετ’ ἡ φε-τινὴ πρώτη φρονιά δὲν φοῖτον νεοὶ ἀπὸ τῆς μειονότητας. Οἱ λόγοι, σύμφωνα με τὸν πρόεδρο τοῦ τμή-ματος Θεολογίας κ. Παναγιώτη Σκαλίτη, ἐντοπιζοῦνται ἀφενὸς στὴν προπαγάνδα ἀκραίων μουσουλ-μανικῶν κύκλων ἄλλα, κυρίως, στὸ ὅπ οἱ νεοὶ τῆς μειονότητας δὲν θὰ μπορούσαν νὰ συναγωνιστοῦν στὶς ἐξετάσεις τοὺς ὑπολοίπους ὑποψηφίους, λόγω τοῦ ὅτι δὲν ἴσχυε γιὰ φέτος ἡ πσπόστωσις... Ἡ ἀραβικὴ γλῶσσα δίδσκεται εἰς πρῶτους μῆθμα καὶ τὸ Κοράνι προσωρινὰ ἀπὸ ἐνα Ἰταλὸ καθη-γητὴ τοῦ Δημοκρίτειου Πανεπιστη-μίου, τὸν κ. Μάρκο Μίππο, πτυχί-οχο Ἱσλαμικῆς Ἱστορίας. Ὡςὼς ἐξηγῇ ἡ κ. Ζιάκα, ἔχουν προκρη-υθῇ ἡθ ἑθεσίς γιὰ τὴν ἐλευσὴ ἐξει-δικευμένων διδακτικῶ προσωπι-κῶ, γιὰ τοὺς ὁποίους τονίζει ὅτι «μακάρι νὰ προσέλθουν καὶ Ἑλλη-νες μουσουλμάνοι ἐπιστήμονες». Καὶ σὲ τί μπορεί νὰ προσδοκᾷ ὡς πρὸς τὴν ἐπαγγελματικὴν του προ-ποτικὴ ἔνας νέος ποὺ θὰ σπουδά-σει ἱσλαμικὰς σπουδὰς; Ἡ καθηγί-τρια κ. Νική Παναγιωργίου, ἀντι-πρόεδρος τοῦ Τμήματος Θεολο-γίας, λέει ἐπ’ αὐτοῖ: «Τὰ παῖδια καὶ μόνον με τὴν ἀραβικὴ γλῶσσα θὰ εἶναι περὶζήτητοι ἀπόφοιτοι, ἐνῶ σὲ σχέσιν μετὰ τοὺς θεολόγους ποὺ θγά-ινουμε δὰ ἔχουν πολλὰς περισσότε-ρες ευκαιρίες! Παραθέτο-μεν τμήμα τῶν δηλώσεων τῆς ὡς ἐδημοσίευθῃ εἰς τὴν ἐφη-μερίδα «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» τῆς 18ης Δεκεμβρίου 2016:

«Σκέφθηκα πῶς θὰ μπορούσα νὰ ἀσχοληθῶ στὴ συνέχεια ἔχον-τας ἐφόδια γύρω στὸν ἀραβικὸ κόσμον, πὺ τὴν διπλωματία καὶ πολλὰ ἄλλα...», λέει ὁ Γιάννης Παλαμίδης φοιτητῆς. «Ενδιαφερόμουν γιὰ τῆς

μα τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτῆς συν-άντησης ἦταν οἱ Διαχριστιανικοὶ Διάλογοι καὶ ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλὴ Σύ-νοδος τῆς Ὁρθοδόξης Ἐκκλησίας... Τὴν Ἡμερίδα συντόνισε ὁ Πρό-εδρος τοῦ Τμήματος καὶ Ὁμότιμος Καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσσαλονίκης κ. Χρήστος Οἰκονό-μου, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ παρουσιάσει τοὺς ὁμιλητὲς, σημείωσε ὅτι ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Θεολογία θεωρεῖ βασικοὺς τομεῖς τῆς δράσεώς της τοὺς Διαχριστιανικοὺς καὶ Διαθρη-σκευακοὺς Διαλόγους, τὴν Ἱεραπο-στολὴν τοῦ σύγχρονου κόσμου καὶ τοὺς Διορθοδόξους Διαλόγους, ποὺ ἔχουν ὡς κορυφαία ἐκφρασὴ τὴς τῆς Συνόδου... Γι’ αὐτὸ τὸ Τμήμα Θεολογίας καὶ Πολιτισμοῦ διερευνᾷ ὅλους αὐτοὺς τοὺς τομεῖς, τόσο στὰ μαθήματα τοῦ Μεταπτυ-χιακοῦ, ὅσο καὶ στὸ Διδακτορικὸ τοῦ Πρόγραμματος.»

«Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπέρριψε πλαγίως καὶ διακριτικὰ τὰ κείμενα καὶ ἔθεσε δυναμίτιδα στὴν ὑπόστασιν αὐτῆς καθ’ αὐτῆς τῆς Συνόδου»

Γράφει ὁ κ. Ἀλέξανδρος Στεφανόπουλος, δημοσιογράφος

καὶ πνεῦμα ἐν τούτοις, ἂν τῆς «δια-βάσας» κάποιος καὶ ἐν προκειμένῳ τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖο τῆς Κων/Πόλε-ως ἄλλα καὶ οἱ ἄλλες Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες, ποὺ εἴτε προσήλθαν στὴν Σύνοδο τῆς Κρήτης ὑπὸ πίε-ση-ὅπως ἡ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας-εἴτε πολλὺ περισσότερο οἱ συνε-ιδτὰ ἀποῦσες Ἐκκλησίες τῆς Ρω-σίας, τῆς Γεωργίας, τῆς Βουλγα-ρίας καὶ τῆς Ἀντιόχειας, τότε τὰ πράγματα μοιάσι ἀδηγόγητο (δυσ-τυχῶς μετὰ τὸν πικνιδύον τρόπο ὁμῶς) ἀφενὸς ἐς αὐτὸ ποὺ ἦδη συμβαίνει στὴν λαϊκὴ ὀρθόδοξη ἀνὰ τὸν κόσμον συνείδηση, **στὴν ἀπόρριψη δηλαδὴ τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης**, καὶ ἀφετέρου, ἀν παρ’ ἐλπίδα, δὲν ἐπικρατῇ ἡ σύνεσις, ἡ διάκρισις, ἡ νηφαλιότητα, ἡ ψυ-χραιμία καὶ ἡ ὀρθότητα τῆς Ὁρθό-δοξης Λαϊκῆς αὐτοσυνοδησίας, τό-τε τὸ ἀποτέλεσμα δὲν θὰ εἶναι ἀπλὰ ἐπικινδύνον ἄλλα ὀλέθριο, ὄχι μόνον γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ὁρθοδόξας ἀνὰ τὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν εὐαίσθητὴ γεωπολιτικὴ καὶ γεω-στρατηγικὰ εὐρύτερη περιοχὴ μας. Μάλιστα, ἡ οὐσιαστικὴ ἀνάμειξη τῶν ΗΠΛ στὰ ὀργανωτικά -καὶ ὄχι μόνον - τῆς Συγκλήσεως τῆς Μεγά-λης τῶν Δέκα -ἀπὸ τῆς 14 συνολικὰ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, κα-θιστὰ τὰ μελλούμενα καθόλου εὐόλινα...

Στὸ Φανάρι, ἀλλὰ καὶ ἄλλῳ, μετὰ τῆς δημοσιοποίησιν τῶν προτά-σεων τοῦ Μητροπολίτη Σερρών καὶ Νιγρίτης, κ. Θεολόγου, ἐπικρατεῖ - καὶ ἰσως εὐλόγα καὶ κατὰ ἄλλους δι-καιῶς - ἀναβρασμός, καθὼς θεω-ροῦν (παλαιὰ καὶ νέοι ἱεράρχες τοῦ Πατριαρχείου ἄλλα καὶ ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν) πῶς, ἐνῶ τὰ κείμενα ποὺ -ἄλλο ὁμῶφωνα καὶ ἄλλα κατὰ πλειοψηφίαν- υιοθετήθη-καν, ψηφίστηκαν καὶ ὑπογράφηκαν ἀπὸ τῆς ἀντιπροσωπείας τῶν δέκα Ἐκκλησιῶν, ὅπλ. ἀπὸ τῶς 162 Ἀρχιερεῖς ποὺ ἔλαβον μέρος, **εὐθέ-ως πλέον τίθενται ἐν ἀμφιβόλῳ καὶ ἀμφισβητοῦνται...**

Οἱ συμφερονεπὲς προτάσεις τοῦ Μητρ. Σερρών κ. Θεολόγου (1, 8 καὶ 9) καὶ ποὺ ὁμόφωνα υιοθετήθη-

καν καὶ ἀπὸ τοὺς Ἑλληνες ἱεράρ-χες, ὅπως ἔνευε πιά εὐθέως στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἔρχονται στὴν πράξιν νὰ **ἀμφισβητήσουν τὰ κείμενα** ποὺ ψηφίστηκαν. Κεί-μενα, ποὺ ἀφενὸς προετοιμάζον-ταν ἐπὶ 114 ἔτη, καὶ μάλιστα τὰ τε-λευταῖα 60 χρόνια συμμετεῖχε ἐνεργὰ καὶ δραστήρια στὴν διαμόρ-φωσὶ τούς ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλη-σία... καὶ ἀφετέρου ὁ χαρακτήρας τῶν κειμένων αὐτῶν ποὺ υιοθετή-θηκαν, καὶ ποὺ γιὰ τὴν τελικὴ μορ-φὴ τους, συνέβαλε τὰ μέγιστα ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, ποὺ καὶ ἀπα-ροῦσα ἦταν καὶ δρώσα ζωτικῶς», ἔρχεται με αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως (τῆς) **νὰ θέσει ἐν ἀμφιβόλῳ τὴ Μεγάλῃ Συνόδῳ τῆς Ὁρθο-δόξας...**

Ὅποτε εὐθέως καὶ εὐκρινῶς αὐτὸ ποὺ τονίζεται, καὶ ἐδῶ ἀρχίζει τὸ μέγα πρόβλημα, «δὲν εἶναι δυ-νατὸν νὰ θεσθῶν πλέον ὑπὸ τὴν κρίση ὁποιοιδήποτε συνοδικῶν ἐπιτροπῶν». Αὐτὸ ποὺ ἐντείνει τὴν ἐνταση μεταξύ Ἀθῆνας καὶ Φαναρί-ου, μετ’ αὐνοστο καὶ ὀδηλὸ τοῦ μέλ-λων τῶν μεταξύ τους σχέσεων, εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Ἀρχ. Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος στὴν προσπάθειά του νὰ συγκρατῇ τῆς δικῆς του ἐσωτε-ρικές δυσκολίες καὶ ἐνὸς τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας (ἀπὸ τοὺς «σκληροπυρηνικούς») τῆς Ἱεραρ-χίας, ἄλλα καὶ ἐν γένει νὰ κατασιγῇ -καὶ ἔνδοχομῶνως θελήσῃ νὰ ἀποσιωπήσῃ - τῆς ὄντως μεγάλης ἀντιδράσεως ἐντὸς τῆς Κοινωνίας τῶν Πιστῶν καὶ τοῦ Ποιμνίου, **βά-ζει, -εἰδικῶς μετὰ τὴν πρότασιν (No 08) τοῦ Μητρ. Σερρῶν- στὸ ἴδιον «τοῦββάλν» τὰ κείμενα ποὺ ψη-φίστηκαν μετὰ τὸ σύνολο τῶν (ἀρνητικῶν) κειμένων ποὺ εἴτε δημοσιοποιήθηκαν, πρὸ τῆς συγκλήσεως τῆς Μεγάλῃς Συνό-δου μετ’ ψηφίσματα εἴτε συνυπο-γράφηκαν ἀπὸ συγκροτημένους, συνταγμένους καὶ ὀργανωμένους ὁμάδες πιστῶν (Πανεπιστήμια, Θεολογικὰ Σχολὰς, μοναστικὰς ἀδελφότητες, ὀργανωστικὰ καὶ σωματεῖα χριστιανικά) , εἴτε μετὰ τὴν σύγκλησιν τῆς...**

«Ἡ καθαρότης τῆς ἐπαναστάσεως διαρκεῖ τὸ περισσότερον δεκατέσσαρας ἡμέρας» (J. Cocteau)

Μετὰ τὴν σαφὴ τοῦ ἐκκαθάρισιν λογαριασμῶν μετὰ τὴν Ρ/Καθολικὴ Κυρία, ὁ Πάπας Φραγκίσκος Ἀ’ κεραυνοβόλως ἐπεράτωσε μέχρι σήμερον τὴν δυναμικὴν του πορεία ὡς οἰακοστρόφους τῆς ῴρωμικῆς Ἐκκλησίας”. Οὐδεὶς ἔμερος Πάπας προηγουμένως δὲν ἐμοσίωσεν τόσο ὁκληρῶς τὸν κληρικαλισμὸν ἐξ ὁ Ἀργεντίνος οὗτος, καθὼς ἐπίσης καὶ τὰς “δεκαπέντε πνευ-ματικὰς ἀσθενείας τῆς Κυρίας”, μεταξύ τῶν ὁποίων τὴν “πνευμα-τικὴν Alzheimer”, τὴν ματαιοδο-ξίαν, τὴν διπλὴν ζωὴν με τὰς γνωστὰς ἐκτροπὰς.

Ὅμως ὁ κεραυνὸς αὐτὸς προ-καλεῖ: πυκνὸν ἀέρα, ὑποπτον σι-γὴν, δυσοσμίαν, καὶ κόνιν ἐκτυρ-σκορητικῶς, ὥστε μερικὸ συν-τηρητικὸ νὰ κλείνουν τὰ ὦτα. Ἀλλὰ οἱ μεταρρυθμισταὶ εἶναι ἐνδοσυαμένοι.

Ὁ Ποντίφικς κατευθύνει με τὸν ὕψηλόν ρυθμὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἐκτελεῖ τὸ ὑπόπργημά του, μία λιαν ἐπικινδύνον πορείαν. Διότι προκα-λεῖ πανσιφύτως ἀντιπάλους ἐντό-νους. **Δὲν ἡμπορεῖ νὰ βασισθῇ εἰς τοὺς συντηρητικὸς Καρδι-ναλίους. Διότι θὰ ἐργασθῶν ἐναντίον τοῦ εἰσιεῖ περισσότε-ρον.** Πάντως δὲν ἡμπορεῖ ἐξ ἐτέ-ρου νὰ ἀρνηθῇ τὴν διαχρονικὴν προσφορὰν καὶ μεγάλην ἐμπει-ρίαν τῶν.

Ὁ πρῶτος Πάπας ἐκ τοῦ ἀνετε-ωτικοῦ τάγματος τῶν Ἰησοῦστων ἀλλάσεως τὴν Ἐκκλησίαν ρηϊκέ-ως, καίτοι ἀπέχει ἐκ τῶν **ἀναγκαίων διορθώσεων εἰς τὴν διδασκαλίαν.** Ἀντ’ αὐτοῦ στρέφε-ται πρὸς μίαν νέαν πλίσσιν τοῦ ἀνθρώπου πράξιν τῆς φιλευ-σπλαγχνου ποιμαντικῆς, ἡ ὁποία ἀφορὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐνὸς καὶ ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας. Ἄς μὴ λη-σώνωμεν ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ χῶρου τῆς Θεολογίας τῆς Ἀπελευ-θερώσεως.

Μὲ τὸν διορισμὸν Καρδιναλίων περατώνει τὴν κυριαρχίαν συντη-ρητικῶν Ἱταλῶν εἰς τὴν Σύγκλητον

τῶν Καρδιναλίων, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐνισχύσει ὁ Βενεδικτὸς.

Μεταξὺ τῶν 15 νεονομισθέν-των καὶ ἐκλεκτόρων Καρδιναλίων εἶς μόνον εἶναι ἐκπρόσωπος τῆς παλαιᾶς Κυρίας. Παπαλέωνας εὐρισκονται 14 τοπικοὶ Ἐπισκοποὶ ἐκ πτωχῶν Ἑ κ κ λ σ ι ὡ ν .

Ἐὰν ὁ Πάπας συνεχίσει οὕτως, τότε μέχρι τὸ 2018 ἡ πλειονότης τῶν μελῶν τοῦ Κονκλαβίου θὰ ἀνήκει εἰς τὸν Τρίτον Κόσμον. **Ἡ τελεολογικὴ προσωπικὴ πολι-τικὴ του εἶναι ἡ τῆς ἰσχῦος.**

Ὁ Francesco ἀνανέωνει τὴν Ρ/Καθολικὴν Ἐκκλησίαν ἐκ τῶν πε-ριθωρίων. Πληρὸς ἐπισκοπικοὺς θρόνους με ἄνδρας τοὺς ὁποίους βασιζέται ὅτι δύνανται νὰ πραγμα-τοποιήσουν τὸ δημιουργικὸν ἐξε-ργητικὸν πνεῦμα τοῦ Ποντιφικατοῦ καὶ καὶ εἶναι ἐστραμμέναι πρὸς τὴν σήμερον. Εὐχόμεθα ὁμως νὰ μὴ ἐξαπατηθῇ, ὡς συνήθως, ἐκ τοῦ “νέου αἵματος”!

Προσεύχεται εἰς τὴν Βηθλεὲμ εἰς τὸ διαχωριστικὸν τελεῶς τῶν Ἱσραηλινῶν, συμβάλλει εἰς τὴν εἰρήνην μεταξύ Κουβὰς καὶ ΗΠΛ, ἐπισκέπτεται τὴν Κορέαν καὶ τὴν Σρί Λάνκα. Ζητεῖ τὸ μέλλον μακρὰν τοῦ παλαιοῦ κόσμου. Ἥλλαξε ὡς συνήθως τὰς κορυφὰς Βατικανεί-ων συνομισησπόνδιων. Περιθωρι-ποίησε εὐνοσιώμους τὸν προέ-δρον Παπῶν! **Αὐθορύμως ἐπέβα-λε μίαν πρῶτην οικονομικὴν με-ταρρύθμιση καὶ διέλυσε τὸ πα-λιὸν πλέγμα σχέσεων,** τὸ ὁπο-ῖον ἐφθίρε βαρεῶς τὴν ἀξιοπι-στίαν τῆς Ρωμικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν τούτοις αἱ ἐσωτερικαὶ ἀντι-δράσεις φυσικῶς αὐξάνονται. Ἐρχισε δὲ νὰ συζητῇται τὸ θέμα **“Πάπας καὶ Δικτάτωρ”!** (Palm, Kertzer, Schieder). Κατὰ τὴν σύνο-δον περὶ τῆς οἰκονείας π.χ., οἱ ἀντίπαλοι τοῦ ἥβελον νὰ ἐπιβά-

Ὁρθόδοξος Τύπος

Σεβ. Γόρτυνος κ. Ἱερεμίας: «Θά ἀναγνωρίσουμε τὴν Σύνοδο;»

Εἰς ἐπιστολὴν τὴν πρὸς τοὺς ἱερεῖς ὁ Σεβ. Γόρτυνος δηλώνει σαφὲς ὅτι δὲν ἔχει ἀποφασίσει ἡ Ἱεραρχία ἀκό-μη διὰ τὸ Κολυμβάρι. Ἄς μὴ, λοιπὸν, προτρέχουν μερικοὶ καὶ πληροφοροῦν ἐσφαλμέ-νως τὸν λαὸν ὅτι ἡ Ἱεραρχία ἀπεδέχθη αὐτό. Παραδέχο-μεν μικρὸν ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τῆς 12ης Δε-κεμβρίου 2016:

«Ἄλλὰ ἡμεῖς οἱ Ἀρχιερεῖς κατὰ τὴν Ἱεραρχίαν τοῦ Μαΐου ἔ.ἔ. δὲν εἶχαμε διατυπώσι τοιαύτη (δηλ. «ἐτερόδο-ξες Ἐκκλησίες») λαοθαυμένη ἐκκρῶσις. Γιατ’ λοιπὸν παρηλάγη τὸ κείμενό μας; Τὸ ἴδιό μας κείμενο τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱεραρχίας τοῦ

Μαΐου ἔλεγε: «Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλη-σία γνωρίζει τὴν ἱστορικὴν ὑπάρξιν ἄλλων Χριστιανικῶν Οὐολογιῶν καὶ Κοινοτήτων μὴ εὐρισκομένων ἐν κοινῇ μᾶε’ αὐτῆς». Ἡ πρότασις αὐτὴ εἶναι ὀρθοδόξοτατη. Ἐννε ἀποδεκτὴ ἀπὸ ὅλη τὴν Ἱεραρχία καὶ αὐτὴν τὴν πρότασιν ὠφέλει ἡ Ἀντιπροσωπία μας νὰ ὑποστηρί-ξει καὶ μὴ παρραλᾷε στὴν Σύνο-δο... Μὰς ἐρωτοῦν πολλοὶ: Θά ἀνα-γνωρίσουμε τὴν Σύνοδο αὐτή; Αὐτὸ θὰ ἀποφασίσουν ἀπὸ ὅλους τοὺς ἱεράρχας τῆς Ἑλλαδικῆς μας Ἐκκλησίας. Ὁ Ἀρχιεπισκόπος πάντως κ. Ἱερώνυμος παρέχει ἀνε-στὴ λόγον γιὰ κάθε ἐκφραζομένη ἀποψη καὶ εἶναι δεκτικὸς ὧλων τῶν θέσεων. Τὸν εὐχαριστοῦμε γι’ αὐτό.»

Ὁ Σεβ. Καλαβρύτων θὰ μεταβῇ γονυπετῆς εἰς τὸ Φανάρι;

Ὁ θεολόγος κ. Παναγιώτης Ἀντ. Ἀνδριόπουλος με ἀνάγ-νησιν του ζητεῖ ἀπὸ τὸν Σεβ. Καλαβρύτων νὰ μεταβῇ γονυ-πετῆς εἰς τὸ Φανάρι, διὰ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην ἀπὸ τὸν Πατριάρχη Κων/πόλεως! Τί δὴ πράξῃ ὁ Σεβασμιώτατος; Ὡς ἐπιπαρασφoρήθημεν ἀπὸ τὸ ἱστολόγιον fosfanariou.blogs-prot.gr τῆς 18ης Δεκεμβρίου 2016:

«Στὸ portal dete.gr διαβάσαμε τὴν ...περιεργὴ εἰδησὶ ὅτι Μητρο-πολιτῆς Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Ἀμβρόσιος κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Ὁ. Λειτουργίας γιὰ τὸ ὀλοκάτωμα τῶν Καλαβρύτων (13-12-2016), ὅπου συλλειτουργοῦσε με τοὺς Μητροπολίτες Κοζάνης Παῦλο καὶ Ἐλασσώνος Χαρίτωνα, μνημόνευ-σε τὸν Πατριάρχη ...Ἀθηνάγο-

ρα!!!!... Πραγματικὰ δὲν μπορούσα-με νὰ καταλάβουμε τί ἀκριβῶς συν-ἔβη, ὥσπου μὰς ...διαφώτισε ὁ ἅγιος Καλαβρύτων με σχετικὸ μή-νυμα τοῦ ἀπὸ δέξ, ὅπου δηλώνει ὅπ «κάτωξ ἦτο ἐνα φραστικὸν λό-θος, τὸ ὁποῖον οὐτε κἀν ἀντελή-φθην. Ἄλλοι μοῦ τὸ ὑπέδειξαν. Ἐνὰ ἀνθρώπινον λάθος. ΔΕΝ ΕΙ-ΧΕ ΚΑΜΜΙΑΝ ΣΗΜΑΣΙΑΝ ἡ ΜΥ-ΣΤΙΚΗΝ ΔΙΑΘΕΣΙΝ.